

BİNBİR ROMAN

Cilt : 2 - Sayı : 29 - 25 Kuruş

1 - Aralık - Çarşamba - 1948

SİZ BİR KERE HABER VERİN.
GİLDANIN ANNESİ GELMİŞ
DEYİN

PEKALÂ

Müthiş Hakikat

VESELOFKİ BUYURSUN DİYE
HABER GÖNDERİYOR.

CESSUR OLMAN
LÂZİM, EVET CE-
SARET KRİSSİ!

VESELOFKİ ÜZE-
RİNDE KIRMIZI
ROPO DO-
SAMBR OLUĞU
HALDE BEKLE-
MEKTE-
DİR. Çİ-
CEKLER-
LE DOLU
SALON-
DA HER
İKİSİDE
ŞAŞKIN
ŞAŞKIN
BİR BİR-
LERİNE
BAKMAK
TADIR-
LAR.

GİLDANIN ANNESİNİ ÇOK DAHA
İHTİYAR ZANNEDİYORDUM. BANA
HASTA OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİ

BENİ HATIR-
LAMADINMI
SERJ?

SERJ ŞAŞIRIR.

BU SES.. O GÖZLER. EVET.
AMA HATIRLIYAMADIM.

ARADAN TAM ON SE-
KİZ SENE GEÇTİ. BEN
ORMANDA KÜÇÜK BİR
KULÜBEYİ, KIZLARIN KAM-
PİNİ... VE BİR SİHİRLİ
PIYANOYU HİÇ UNUTMA-
DIM.

SERJ, KRİSSİNİN ELLERİNE SARILMAK
İSTER FAKAT KADIN
BUNA MANİ OLUR.

KRİSSİ, KRİSSİ!

SAYFAYI
ÇEVİRİNİZ

FRED ARTIK KRİSSİNİN VESOLOFKİNİN SEVGİLİSİ OLDUĞUNA EMİNDİR. ONU ASTORIA OTELİNİN ÖNÜNDE GÖRMÜŞTÜR. BURASI VESOLOFKİNİN BULUNDUĞU OTELDİR. İSTE BUNUN İÇİN KRİSSİ EVE DÖNÜNCÜ ONA BOŞANMADAN BAHSETMİŞ VE KAPİYİ ÇEKİP ÇIKMIŞ GİTMİŞTİR. BU VAZİYET KARŞISINDA KRİSSİ ONU ALAKOTMAK İÇİN HİÇ BİR ŞEY YAPAMAMIŞTIR.

29
58

FRED BENİ DİNLE. HER ŞEYİ SÖYLEYECEĞİM.

BİTKİN BİR HALDE KRİSSİ İÇERİ GİRDİĞİ ZAMAN TELEFON ÇALAR.

BUYURUN... KİM KONUŞUYOR? SENMİSİN ANNE. NE? NE VAR, NE OLUYOR. ANNE ALLAH AŞKINA CEVAP VER... CEVAP VER... NE OLUYOR KIZIM...

DEHŞETLE AHİZEYİ YERİNE KOYARAK NUMARAYI TEKRAR AÇAR...

ANNE TELEFONU BIRAKTI. SESİ ÇOK HEYACANLIYDI. ŞİMDİ DE CEVAP VERMİYOR....

MÜTHİŞ BİR ÜZÜNTÜ İLE SOKAĞA FIRLAYAN KRİSSİ YOLDAN GEÇMEKTE OLAN BİR OTOMOBİLİ DURDURDU.

BENİ ŞEHRE KADAR GÖTÜRÜR MÜSÜNÜZ? HER HALDE BİZİM EVDE BİR FELAKET OLDU... ÇÜNKÜ...

BUYRUN! NEREYE GİTMEK İSTİYORSUNUZ?

SALONA GİRER. LAMBA DEVRİLMİŞ, SANDALYA YERDE, DUVARDAN BİR TABLO DÜŞMÜŞ BİR HALDE BULUR...

ANNE, GİLDA! NE OLDU BURADA?

ANNE ANNE.. GİLDA NEREDESİNİZ?

KRİSSİ MERDİVENLERİ KOSARAK ÇIKAR APARTIMANIN KAPISI AÇIKTIR. İÇERİ GİRER. ORTADA KİMSELER YOKTUR. SESİNE KİMSE CEVAP VERMEZ.

ARKASINDA

Güzel bir ilkbahar sabahı kuyumcu Con Veks'in dükkânına ırlı yarı bir adam girerek dükkân sahibiyle görüşmek istediğini söyledi. Veks, hemen ziyaretçiyi karşıladı:

— Emriniz, bayım?.

İrlı yarı adam:

— Polis!, diyerek zabıta rozetini gösterdikten sonra ilâve etti: Sizinle biraz konuşabilir miyim?.

Con Veks:

— Hay hay!.

Dedi ve memuru, dükkânın arındaki yazıhaneye götürdü. Adam orada kendini takdim ederek söze koyuldu:

— Ben, müfettiş Morison'um!.

Sizi ziyaret edişime sebep, pek kurnaz bir serseriye karşı gözünüzü açmaktır. Meşhur mücevher hırsızı Fred Meson'dan bahsetmek istiyorum!. Kendisi, uzun boylu, yakışıklı, ilk bakışta itimat telkin eden bir adamdır. Ekseriya hususi bir otomobilde gezer. Hemen daima bir müşteri olarak mağazaya girer. Bir takım kıymetli mücevherler görmek istediğini söyler. Bir müddet bu mücevherlere bakıp tetkik ettiği sırada, birdenbire mücevherlerden bazılarınin eksik olduğunu farkedersiniz. Kuyumcu telaşlanır. Polise haber verilir. Memurlar gelip serserinin üstünü başını arar, fakat hiçbir şey bulamazlar. Tabiatıyla kendisini serbest bırakmak icap eder. Halbuki herif, çaldığı mücevherleri, yapışkan bir madde ile, tezgâhın altına yapıştırıp bırakmıştır. Bunu kimse farketmez. Ertesi günü haydudun bir suç ortağı gelir, ufak ve kıymetsiz bir mücevher satın alırken, tezgâhın altına yapışık olan öteki...

Con Veks, müfettişin sözünü kesti:

— Bilirim, bilirim!. Tezgâhın altına yapışmış olan öteki mücevherleri de toparlayıp götürür.. değil mi?. Bu, eski bir numaradır bayım.. Bunları biliriz. Artık böyle dalavelere karnımız tok. Teşekkür ederim bay müfettiş.. Merak etmeyin.. Bizi bu usulle soyamazlar..

Müfettiş Morison:

— Şu halde Allahaismarladık!.

Diyerek çıkıp gitti Aradan bir saat mi ne geçmiş, artık kuyumcu, müfettiş Morison'u hatırlamaz bile olmuştı, ki dükkâna yeni bir adam girmişti. Kuyumcu:

— Emriniz, bayım?.

Diye sorarken, adam:

— Polis!. dedi. Sizinle biraz görüşebilir miyim?.

Veks, yeni ziyaretçiyi de derhal yazıhaneye çağırınca adam şöylece söze başladı:

— Ben, polis müdürlüğünden müfettiş Bover'im!. Son günlerde meşhur mücevher hırsızı Fred Meson tekrar faaliyete başladı.. Hem bu sefer gayet kurnazca bir dalavere ile çalışıyor..

Con Veks, müfettişin sözünü kesti:

— Biliyorum bayım.. Otomobille geliyor.. Mücevherleri karıştırırken birkaçı kayboluyor, halbuki tezgâhın altına yapıştırıyor.. sonra..

Müfettiş, kuyumcunun sözünü kesti:

Eski Numaralar!

Nakleden: I. ŞERİF

— Hayır, hayır!.. Öyle değil!. Şimdi anlatınca, sizi de tongaya bastırmış olduğunu göreceksiniz!.

Con Veks'in surati, fena halde ekşimişti.

— Beni de mi tongaya bastırdı? Neden?. Nasıl?, diye sordu.

Bover anlattı:

— Bu sefer, haydut gelip kendisini polis memuru diye tanıtıyor ve size tezgâh altına yapıştırılan mücevherler hikâyesini yutturuyor.. Halbuki hakikatte haydut mücevherleri çaldığı zaman, kendisini size polis müfettişi olarak tanıtan o suç ortağı gelip herifi güya tevkif etmekte ve hırsızın üstündeki mücevherlere de "suç delili" olarak el koymaktadır. Kuyumcu da: "Öğleden sonra gelip mücevherlerinizi müdüriyetten alırsınız!" diyor. Halbuki kuyumcu müdüriyete gidince, bir de bakıyor ki, ne müfettişi tanıyan var, ne de kimse tevkif meselesinden haberdardır..

telefonu tekrar yerine astı.

Yarım saat sonra müdüriyetten gelen sivil komiser Ston, dükkâna girip kendini takdim etmiş ve söylece söylenmişti:

— Şansınız varmış.. Vaktinde haber aldık!.

Kuyumcu:

— Beni tongaya bastıramazlardı! dedi. Artık hileylı anladık.. Önce sahte bir müfettiş geliyor, mücevherleri tezgâhın altına yapıştıran bir hayduttan bahsediyor.. Sonra bir daha sahte bir müfettiş geliyor, birinci müfettişin sahte olduğunu söylüyor..

Komiser Ston, aptal aptal bakan kuyumcunun sözünü kesti:

— Ooo.. Siz tongaya basmışsınız bile!. Mesele öyle değil!. Dükkâna birinci haydut girip mücevher satın almak için seçmeğe başlayacaktır.. Sonra ikincisi gelecek, kuyumcu da: "İşte haydut budur, aman dikkat!" gibilerden işaret verecekti ve: "Müsaadenizle buradan te-

Bir tanesi: "Bu adamı tanıyor musunuz?" diye sordu.

Con Veks'in gözü korkmuştu.

— Bu da eski bir numaradır bayım!. Bizi bununla da kandıramazlar..

Bover:

— Olabilir!. dedi. Fakat yine de bugünlerde gözünüzü açın!. Müstetilere çıkardığınız mücevherleri bir iyice sayın!.

Bu sözleri söyledikten sonra kuyumcuyu selâmlayıp dükkândan çıktı.

Aradan iki saat kadar henüz geçmişti, ki telefon çaldı. Veks, ahizeyi kaldırınca telin öbür ucundaki ses:

— Burası polis müdürlüğü!. dedi. Biraz önce dükkânınıza kendisini emniyet müfettişi Bover diye takdim eden birisi geldi mi?.

Con Veks, hayret içinde sordu:

— Evet geldi!. Ne olacak?.

Telin öteki ucundaki ses:

— Vay canına!. dedi. O adamı tekrar görseyiz, tanır mıydınız?.

— Tabii değil mi ya?.

Telin öteki ucundaki zat:

— Bana bakın Mister Veks!. dedi. Bu adamların hepsi aynı çeteye mensup haydutlardır. Sizin dükkâna göz diktikleri anlaşılıyor. Birkaç gün için size komiser Ston'u yardımcı olarak gönderiyorum.. Belki bu sayede bu serseri guruhunu enseleriz..

Kuyumcu sevindi:

— Teşekkür ederim bayım!. Ve

lefon edebilir miyim?" diye soracaktı.. Tabii siz de onun polis olduğundan emin olarak kendisini yazıhaneye götürecektiniz ve oradan müdüriyete telefon etmesini temin edecektiniz.. Sahte komiser yazıhanedeyken, dükkândaki müşteriye gösterilen mücevherlerin birkaçının eksildiğini farkedecektiniz!. Bu esnada müdüriyetten geldiğini zannettiginiz üçüncü bir memur daha dükkâna girecekti ve yazıhanedeki de, dükkândakini de tevkif edip götürecekti. Biraz sonra bakacaktınız, ki yalnız mücevherler gitmekle kalmamış, aynı zamanda yazıhanede telefon etmesine müsaade ettiğiniz sahte müfettiş, oradaki kasasını da soymuş.. Ya!. Kazın ayağı öyle değil bayım!. Bugüne bugün, insanı öyle bir tongaya bastırırlar, ki şaşıp şaşıp kalırsınız vallahi!..

Con Veks:

— Sahi!. dedi. Bakın bunu akıl edemezdim işte!.

Kısa boylu, tıknazca ve keyifli bir adam olan komiser Ston, gevrek bir kahkaha attı:

— Yaşadığımız hergün yeni bir yaşımıza daha basıyoruz bayım!. Biz polisleri bile harıl harıl atlatıyorlar da hiç sizi atlatmadan ederler mi?.

Ve bir müddet durduktan sonra ilâve etti:

— Şimdi ben burada kendimi farketirmeden nasıl durayım?. Bârlı bana da beyaz bir gömlek verin de sanki ben de tezgâhtarmışım gibi

yapayım!.

Con Veks'n gözü korkmuştu. Hemen komiser beyaz bir gömlek giydirdi. Göbekli komiser, tam bir tezgâhtar gibi çalışmaya başladı.

O gün de dükkân, aksi gibi arı kovanına dönmüştü. Hemen bütün ağır ve kıymetli mücevherler ortaya dökülmüş, fakat pek az satış yapılabilmisti.

Con Veks, akşam saat yedide dükkânı kapatırken, komiser Ston da gömleğini çıkardı ve:

— Galiba çete, bizim harekete geçtiğimizi sezdi!. Görünen olmadı da..

Diyerek çıkıp gitti..

Fakat kuyumcu, ertesi sabah bir de baktı, ki dün gelen müşterilerin bir kısmı, mücevherlere bakarken, hakikileri alıp yerlerine sahteleri bırakmışlar.. Dehşet içinde telefona yapışıp müdüriyeti buldu. Oradan kendisine:

— Komiser Ston mu?. diye sordular. Böyle birisini tanımıyoruz. Dükkânı muhafazaya mı gelmişti diyorsunuz? Bu işte muhakkak bir dalavere var..

Con Veks, ziyan ettiğine mi, tongaya bastığına mı yansın?.

— O da sahte memurmuş meğersel.. diye âdeta inliyordu.

Telin öteki ucundan memur:

— Hem de sizi pek eski bir nu-

mara ile kandırmışlar!. dedi.

Con Veks, berbat bir halde telefonu elinden bıraktığı sırada dükkânın önünde bir otomobil durmuş, içinden inen bir iki kişi, elleri kelepçeli birini sürükliye sürükliye dükkâna sokmuşlardı. Bir tanesi kuyumcuya döndü:

— Bu adamı tanıyor musunuz?. diye sordu.

— Tanımaz olur muyum bayım? Dükkânıma gelip kendisini müfettiş Morison diye takdim etmişti..

— Nerede konuştunuzdu onunla.. Ve sonradan gelen Bover veya üçüncüsü Ston ile?.

— Burada, dükkânda.. Sonra yazıhanede..

Memur:

— Âlâ!. dedi. Şu halde şu heriflerin parmak izlerine bir bakalım.. Onları da çabucak enseleriz..

Ve memurlar, dükkânın içinde, yazıhanede, orada burada, bir müddet harıl harıl parmak izi arayıp hususi kâğıtlara çıkarmakla meşgul oldular. Sonra giderken:

— Merak etmeyiniz Mister Veks! Akşama kadar hepsini enseliyeceğiz!.

Diyerek kelepçeli adamı ite ka-ka otomobillerine atlayıp gittiler..

Con Veks'in ümitleri yeniden uyanmıştı. Bu sevinçle dükkânın arkasındaki yazıhaneye girdiği vakit bir de ne görse beğenirsiniz?.

Kasa, içinde bir metelik bırakılmamacasına soyulmuştu!.

BİR BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası.

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yayı işlerini fiilen idare eden: FAHSİN DEMİRAY

Baskı yeri: TÜRKİYE BASIMEVİ

Yazar: Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 11

Dö Kantinyi de hemen fiğılara yanaştı ve İngilizin, duvarda bulunan koca bir deliği gözden geçirmekte olduğunu gördü. Delik, bir metreden fazla yükseklikteydi ve etrafı, tuğlayla çevrilmişti. Dallas:

— Grund buradan kırmış olmalı... dedi. Ama hayli zor geçmiş olacak bu delikten.. Onun cüssesine göre bir delik değil bu.. Haydi azizim!

O da delikten kayıvermişti. Öbür tarafa varınca, ikisi de rütubetin parıldattığı tuğlalardan örülmüş bir yolda bulunduklarını gördüler. Bastıkları yer, ezilmiş ve katılaşmış topraktan ibaretti. Dallas, elektriğinin ışığını yere çevirince, ikisi de yerde kocaman ayak izleri ve onun yanında da toprağa kuvvetle batan bir bastonun bıraktığı izi gördüler. Dallas:

— İz taze! dedi.

— Takip edelim!

Kıvrıla kıvrıla giden bu yol, seksen adım kadar vardı. Bir dirseği dönünce, apansızın, aralık bir demir kapıyla karşılaştılar. Bu kapının öte yanı boş, kuru ve depoluk etmiş olması muhtemel bir mahzen-di. Mahzenin öte ucunda da tekrar bir kapağa çıkan bir merdiven vardı. İki arkadaş, tabancaları ellerinde yavaş yavaş merdivenden çıkarak, kapağı ihtiyatla ittiler.

Çıktıkları yer, çoktanberi bomboş durduğu hissini veren tozlu topraklı ve bakımsız, kapısı iyice kilitlenmiş bir mağazaydı. Lâkin kapının tahtaları öyle çürümüş ve aralıklanmıştı, ki ikisi de bu aralıklardan kolayca geçtiler.

Kapıdan çıkınca kafaları, sokağın kaldırımı hizasına gelmişti. Birkaç basamak bir merdivenden sonra rıhtımın kaldırımına çıkmışlardı. Dallas, birdenbire arkadaşının kolunu yakalıyarak:

— Dinle! Bak! dedi.

Kulaklarına, gittikçe uzaklaşan bir motor sesi geliyordu. İngiliz:

— Herifin rıhtıma bağlı bir motoru vardı herhalde! dedi. Belki de açıkta demirli bir yata gidiyordur şimdi.

Dö Kantinyi:

— Öyleyse gitti.. dedi. Kaçırık elimizden. Canım Robin, sen de bu hayduda çok nazik davrandın doğrusu. Ben senin yerinde olsaydım tabancayı şakağına dayar ve Feyn'nin nerede olduğunu yumurtlaması için on saniye mühlet verirdim.

Arkadaşı yavaşça güldü ve söylendi:

— İyi ama, vardığımız netice de hiç fena değil hani.. Fakat şimdi bunu düşünmenin sırası değil. Buradan gitmek lâzım Baksana ortaklık ne kadar sessiz? Ben bu sessizlikten hoşlanmıyorum. Bana kalırsa Hamburgun bütün sivil polisleri şimdi bu civarları allak bullak ediyorlardır...

Dö Kantinyi:

— Neredeyiz acaba? diye sordu.

— Galiba Lotsen Kayın şehir içindeki ucundayız. Buradan çıkıp da ilk sokağa girince şehirde olacağız sanırım. Bir kahveye girelim de biraz kendine çekidüzen ver.. Bu kılıkta otele dönemeyiz!

Biraz yürüdükten sonra köşe bacasındaki fenderde Lotsen Kay levhası okudular. Önerine ilk gelen ka-

ranlık sokağa saptılar. Fakat civarlarındaki karanlık evlerin hiç de öyle görüldüğü kadar sakın olmadığı besbelliydi. Evlerde gürültü ve hareket vardı. Hattâ, birinin önünde gecelikli iki adam, harıl harıl konuşuyordu. Lâkin ikisi de göge baktıkları için Dallasla arkadaşına dikkat edemediler.

Uzaktan bir borazan sesi geliyordu. Kant durdu ve:

— Bu itfaiye borusu.. dedi. Bak!

Çok yakınlarında, karanlık evlerin arkasında, göge kızıl ışıkları yükseliyordu. Hemen yanı başlarından son sür'atle bir tulumba otomobili geçti. Dallas:

— Vay canına! dedi. Galiba Helga kahvehanesi tutuştu.

Sonra arkadaşının kolunu çimdikliyerek:

— Çabuk olalım hazret! dedi. Yoksa Raystağı yakan herif gibi bizim de kafamızı keserler.

Hızla yürümeye koyuldular. Tulumba otomobilinin hızla geçtiği sokağın başındaki levhada buranın Ter Gase olduğunu okuyunca şaşılar. Bu yolun ucunda göge doğru yükselen büyük alevlerle karışık kara dumanlar görünüyordu. Tulumba otomobilinin peşinden bir takım adamlar, yangına doğru koşuyorlardı. Kant yavaşlıyarak:

— Sahi de Helga kahvesi yanıyor! dedi. Baksana yangının ışığı, rıhtıma bağlı mavnayı bile gösteriyor...

Dallas söylendi:

— Evet yanıyor ama, bizim izleri de böylece yok ediyor. Buna da

sebep ben oldum ya..

— Sen mi sebep oldun?

— Evet. Kaçabilirdim diye lâmbayı kırdım.

— Peki ama bahsettiğin izler ne?

— Sonra anlatırım canım.. Şimdi uzaklaşmaya bakalım. Yoksa fena olacak...

Yanlarından ikinci bir itfaiye arabası, gürültü ile geçti. İki arkadaş koşarcasına ilerliyor ve yangın yerinden uzaklaştıkça ortalığın sakinleştiğini görüyorlardı. Saat, sabahın ikisini geçiyordu. Fakat mağazaların ve tramvay yolunun bulunduğu caddeye yaklaşıncı, yolun hayli kalabalık olduğunu gördüler. Lâkin, ne yolcular, ne de arada bir rasladıkları polis memurları, Kantin pis haline dikkat etmiyorlardı. Dallas, akşamdanberi peydahladığı o mühimsemez haliyle:

— Anlaşılan bu gemiciler mahallesinde pis kılık ve pis suratlı adamlar pek öyle görülmemiş şeyler olmayacak.. dedi.

Nihayet yol üstünde ufak bir kahvehane görerek girdiler. İki adamın gelişi, müşterilerden hiç birinin dikkat gözüne çarpmadı. Fransız, hemen temizlenmek için helâya koştu ve tekrar salona döndüğü vakit, arkadaşının bir yandan istahlı istahlı sosis yerken, bir yandan da bira içtiğini gördü. Dallas, önündeki köpüklü birayı göstererek:

— Güzel bira! dedi. Sen de iç.

Fakat melankolik bir hal peyda etmiş olan Dö Kantinyi bu tavsiyeyi dinlemiyerek sütlü kahve ısmarladı, sonra da bir sigara yakarak:

— Hayret ediyorum yahut! dedi. Nasıl oluyor da sen vaziyeti bu kadar sakın mülâhaza ediyorsun? Ne gülüyorsun? Bunda gülünecek ne var yani?

İngiliz, neşeli:

— Daha ne olsun? dedi. Evvelâ bir kere, hâlâ başarılı işlerin tesiri altındayım. Sonra da hayli enteresan şeyler oldu.

— Amma da enteresan şeyler ha? Grundu ele geçirmişken kaçırık. Çünkü herifin ağzından bakla- yı çıkarttıracağımıza lâklakiyatla vakit geçirdik ve bir araba yalan dinledik. Haydi diyelim ki Feyn meselesi seni alâkadar etmiyor. Hiç olmazsa şu karının kim olduğunu öğrenseydik ya!.. Sen bu işe, namusu-

nu temizlemek için girmedin mi Allah aşkına?

Dallas ciddî:

— Daha onun vakti var!.. dedi. Benim ilk vazifem genç diplomatı bulmak, onun için kendisine, kadına dair bir şey sormaktan çekindim. Eğer bu kadın Lizelotte ise benim sorduğumu görünce hemen şüphelenecekti tabii.. Zaten beni tanımadı mı haydut?

— İyi ama sen, seni hiç görmedim, demiyor muydun?

— Görmedim ama gazetelerde fotoğrafımı da görmedim değil ya.. Okunan bütün gazeteler harıl harıl resmimi basmışlardı.

— Allah Allah!.. Madem bunu biliyordun, kendini ne diye göz göre göre tehlikeye attın a birader?

Dallas başını eğdi:

— Eh sana bunu söyledimdi ya?

Dö Kantinyi içlerlemişti:

— Hepsî güzel, hepsi hoş!.. dedi. Fakat elimize ne geçti.. Hâlâ durduğumuz yerde otlamıyor muyuz? Daha Feyn'in o akşam Helga kahvesine gidip gitmediğini bile meydana çıkaramadık!

Dallas itiraz etti:

— Amma da çıkaramadık ha! Artık o besbellî!

— Evet Grundun sözüne inanmak icap ederse orası öyle..

İngiliz, hayır makamında başını salladı ve cebindeki gazeteyi çıkararak Kanta uzatırken:

— Bak şuna! dedi.

Bu, Londrada çıkan İvning Niyuz gazetesinin bir nüshasıydı. Hem de son, gece baskısı. Gazetenin başlığının yanındaki kırmızı renkli yazı, bunu iyice belirtiyordu. Dallas devam etti:

— Bu gazete, kahvenin üstündeki odadaydı.

Sonra tarihini göstererek söylendi:

— Bak 28 Şubat. Yani Feyn'in Londradan ayrıldığı gün. Feyn orada bulunmamış olsaydı bu Londra gazetesinin şu kötü Hamburg meyhanesinde ne işi vardı, sorarım sana? Bunu herhalde Feyn getirdi ortaya.

— Biraz durdu, sonra:

— Bak! dedi. Bir şey daha buldum.

Elini yeleğinin cebine soktu ve çıkardığı küçük mendilli Fransızın avucuna bıraktı. Dö Kantinyi acele ile söylendi:

— Kadın mendilli bu!

Dallas, evet yerine başını eğerek, mendilin köşesindeki L monogramını gösterdi.

— Lasan değil mi?

İngiliz bilmediğini anlatır bir tarzda omuzlarını kaldırdı ve ciddiyetle:

— Yahut da Lizelotte! dedi.

Dört köş küçük bez parçasını gözden geçiren Kant, birdenbire:

— Robin! dedi. Bunda kan lekesi var!

Dallas, başıyla evetledi. Fransız:

— Öyleyse, dedi, aksak bacak, bize hakikati yarı yarıya söyledi. Kadın Feyn'i meyhaneye getirmiş ama biçare oradan çıkamamış olmalı.. Zavallıyı öldürdüler orada!

Arkadaşı ihtiyatla çevresine baktı, sonra hayır demek istiyerek başını iki yana salladı ve dedi ki:

— Hayır! Bence Grund bize, Feyn meselesinde her dediğini doğru dedi.

— Öyleyse bu lekeler ne?

Dallasın sesi esrereğizleştirdi ve:

— Bence, dedi, bu Akavanın kanıdır.

Fransızın gözleri hayretinden büyüdü:

— Nereden biliyorsun?

— Odada bir de erkek şapkası vardı ve kenarları kana bulanmıştı. Bu şapkanın içine bakınca, Sidneyden alınmış olduğunu gördüm. Akavayı getiren gemi Sidneye de uğramıştır.

— Vay canına!

— Bana öyle geliyor, ki Akava-

(Arkası 14 üncü sayfada)

" Herifin rıhtıma bağlı bir motoru vardı, herhalde şimdi yata gidiyor! "

Kendimi Niçin ÖLDÜRDÜM

Nakleden: Mustafa RONA

Tarlada ekin biçen köylülerin Po nehrinde boğulmaktan kurtarıldıkları adam:

— Yok yok!. Kazara düşmüş değilim.. Kendimi öldürmek için suya atılmıştım! dedi. Neye kurtardınız beni?. Herkesin işine ne diye karışyorsunuz siz?.

Köylüler gülümsediler. Islak esvapları vücuduna yapışan adama, hasır kaplı şişelerinden Kiyanti şarabı sunup, sinirlerinin biraz yerine gelmesini bekledikten sonra:

— Eyy!. Söyleyin bakalım!. Neden bu kadar ısrarla ölmek istiyordunuz?, diye sordular.

Ekin yığınlarının dibine çökerek anlattı:

— Başka çare yoktu da ondan.. Ve kendisini dinliyenlerin yüzlerinde, inanmadıklarını belirten ifadeler görünce:

— İsterseniz anlatayım da bakın bakalım.. Haklı mıyım, haksız mıyım?, dedi.

Birisi:

— Herhalde aşk ıstırabından olacak!. Fikrini ortaya attı.

— Yok canım!. Ne aşkı?. O bizden geçmiş.. Anlatayım da görün!. Ben banka memuruyum ve evliyim.. Karım Amanda, gayet müsrif bir kadındır. Aldığım mütavazi maaşla geçinmediği şimdiye kadar hâlâ öğrenemedi. Hele bugünkü pahalılıkta bütçümün beceremiyor. Evlendik evleneli, kavgasız, borçsuz, sıkıntısız bir ay geçirdiğimizi hatırlamam.. Baktım olacak gibi değil.. Bâri piyango bileti alayım da... Belli olmaz.. Kör talih derler.. Bir de bakarsın büyük ikramiye çıkıverir.. diye düşündüm. Başladım her ay, zorbelâ arttırabildiğim birkaç para ile piyango oynamaya.. Öyle ya.. Başka çare yoktu ki.. Yani bankadan zimmetime para geçirip hapislerde mi sürünseydim?. Bir zaman geldi aylıktan para arttıramaz olduk. O zaman da şu piyangoğun ardını arkasını bırakmalıyım diye evden öte beri eşya götürüp satarak piyango bileti aldık...

Karım benim bu halimi de alay mevzuu etti. Başlar ikide bir bana takılmaya.. İşin ucu kavgaya kadar varır..

Allahtan, günlerden bir gün kendim gibi piyango meraklısı başka bir memur buldum da onunla ahbab olup piyango meselelerini karımla konuşmaktan kurtuldum. Felice iyi bir adamdı. Posta nezaretinde memurdu, O da evliydi ve onun da aylığı, benim gibi, geçinmeğe yetmiyordu. Bütçesindeki açığı kapamak için o da piyangoya sarılmış, tıpkı benim gibi, evindeki eşyayı satarak bilet almağa başlamıştı. Artık hep beraber geziyor, ümitlerimizi, arzularımızı birbirimize anlatıyor, dertlerimize ortak oluyor ve ay başlarında piyangodan bir şey çıkmadığı vakit, sukutu hayallerimizi de beraberce hazma çalışıyorduk.

İkimizin de başlıca ümidimiz, ölmüş akrabalarımızdan birinin rüyamızda bize görünüp o ay büyük ikramiye kazanacak numarayı bildirmesinde toplanıyordu. Böyle va-

kalar olmamış değildi. Piyangodan zengin olanların çoğuna ölmüşleri rüyalarında görünüp, kazanacak numarayı bildirmişlerdi.

Ve lâkin bu husustaki bütün emelimiz boşuna olmuştu. Ne benim ölü kayıvaldem, ne onun ölmüş kayınbabası, rüyamıza girmiş değildi. Felice:

— Helbette!. diyordu. Herif zaten bana kızını istemiyerek vermişti. Kalkıp bu iyiliği yapar mı?. Hortlasın Kerata mezarında..

Bir zaman bu ümide saplanıp kaldık. Baktık ki, bir netice çıkmıyor. Nihayet birbirimize söz verdik: Hangimiz daha evvel ölürse, ötekinin rüyasına girecek ve o ay başı çekilecek piyangoda kazanacak numarayı sağ kalana haber verecekti..

"Allah geçinden versin!" diyorduk ama temenni ile olmuyor, ki zavallı Felice, bir gün bu ümitsiz hayata dayanamıyarak ölüp gitti. İyi adamdı doğrusu.. Pek üzülüm.. Fakat ölenle ölünmez, ki..

Ölümünden birkaç gece sonra, ay başına bir gün kala Felice rüyama girmesin mi?. Mübarek adam, bu dünyada verdiği sözü, öbür dünyada da unutmamıştı. Rüyamda bana:

— Bizim eve git!. Benim çekmeceyi açarsın, orada bir ufak not defteri bulacaksın.. 13 üncü sayfasında bu ay büyük ikramiyenin vuracağı biletin numarası yazılıdır!. Onu alırsın!. dedi.

— Felice!. Felice!. Gel etmel. Şimdi senin eve gidip karına kim meram anlatacak?. Söyleyiver, şu numarayı da olsun bitsin!.

Diye yalvardım ama ne mümkün?. Felice tekrar kaybolup rüyamdan çıkmıştı..

Ertesi sabah hemen Felice'nin evine koşup dediğini yaptım. Hayret!. Hakikaten defterin 13 üncü sayfasında 73459 numarasının yazılı olduğunu görmüyeyim mi?. Dikkat buyurun ama.. Yedi, üç daha on eder. Dört, beş daha dokuz eder. Bir de dokuz daha.. Hepsi eder 199.. Neye 200 değil?. Ne enteresan numara değil mi?. Felice'nin bir bildiği olmalıydı herhalde..

Hasılı biz o hızla eve koştuk. Bir iki eşya daha toparlayıp götürdük, Bitpazarında okuttuktan sonra elimize geçen 500 lrele eve döndük.

Heyecan ve yorgunluktan âdeta tıknafes olmuşum. Artık bir de piyango şişesine koşacak halim kalmamıştı. 500 lreli karıma verdim:

— Aman Amanda!. dedim. Git 73459 numaralı biletin tamamını al! Tam üç milyon lre kazanıyoruz. Artık otomobil, köşk, rahat bizim!. Amerikaya seyahat bizim!.

Hattâ heyecandan karımın bana çektiydiklerini unutup kendisini kucaklamıştım bile..

İyi mi?.

Karım gitti. Neden sonra geldi. Akşam yemeğini âdeta ipele çektim. Bir akşam gazetesi aldattım. Piyango numaraları sütununa bir göz attım, ki ne göreyim?.

73459 numaralı bilet 3 milyon lrelik büyük ikramiye kazanmamış mı?.

Sofradan nasıl fırlayıp hera tepmeğe başladığımı ve nasıl karımın boynuna sarıldığımı ben bilirim!.

— Yaşadık!. Artık zenginiz!, diye bağırıyordum. Artık otomobil,

SİNEMA

John Payne

Hayatı:

John Payne 28 Mayıs 1912 de Virginia'da doğdu. Babası milyoner bir ticaret adamı ve arazi sahibiydi. John Payne mükellef ve mes'ut bir çocukluk geçirdi. Annesi evlenmezden evvel Metropolitan operasında çalışmıştı. Oğluna da küçükten beri şarkı söylemesini öğretti.

John daha mektebi bitirmeden babası öldü. O sırada vukubulan bir iktisadi kriz John'u âdeta meteliksiz bıraktı. Zamanla üniversiteye geçti. Bir taraftan da önüne çıkan her iş yapıyordu. Üniversite esnasında tiyatroya merak sardı ve çok geçmeden profesyonel olarak çalışmaya başladı.

Filmleri:

İşte bu esnada Samuel Goldwyn onu "keşfetti" ve Hollywood'a getirdi. Fakat John ondan memnun kalmadı. Uzun müddet hiç birisinden memnun kalmıyarak stüdyo değiştirdi. En nihayet Star Dust'ı çevirerek parladı. Onu dahha ziyade Havanada Bayram, Hello Frisco Hello, Sarışın Bülbul-ler gibi müzikal filmlerinden hatırlarız.

köşk, Amerika seyahati bizim.. Artık senin birkaç tane kürkün olacak Amanda!.

Ama o ne ya?. Amanda'nın yüzü kireç gibi kesilmişti!. İçim titreyerek:

— Hayrola Amanda?. Zengin olmamız dokundu mu sana?.

Diye soracak oldum, Amanda ne dese beğenirsiniz?.

— Ayol ben senin verdiğin o beş yüz lrele bilet almadım ki.. Gidip kendime bir buluz aldım!. Demez mi?.

Ne hale geldiğimi bilmem tasavvur edebilir misiniz?. Kırk yılda bir Felice'nin verdiği sözü tutması yüzünden üç milyon lre kazanacağım sırada karımın mendeburluğu bu işe engel olsun?.

Tam ben bu haldeyken, henüz ödemediğimiz elektrik hesabını almak için ev sahibi de sökün etmez mi? Kendimi kaybetmiş olacağım, ki hemen mutfaka koşup bir kova su doldurmuş ve herifin suratına boca etmişim..

Ondan sonra da evden dışarıya kendimi dar attım.. Karımdan mümkün olduğu kadar uzaklaşmak istiyordum.. Zira Amanda'yı görmeğe tahammül edemez olmuşum. Elimden bir kaza çıkacağından, birdenbire karımın girtlağına sarılıp öldürmek hevesine kapılacağımdan korkuyordum.

Düşünün bir kere! Milyonlar, otomobil, köşk, seyahat, hepsi artık ebediyen hayal olmuştu.. Kimin yüzünden?. Amanda'nın yüzünden değil mi?.

Aman sen benim aklımı muhafaza buyur yarabbi!. Sen beni taşkınlıktan koru!.

Sabahın alaca karanlığına kadar sokak sokak gezdikten sonra nihayet şehrin dışına çıktım. Ve işte gördüğünüz gibi kendimi köprüden suya atıp sefaletten ve canı olmaksızın kurtulmayı yegâne çare olarak buldum!.

Allah aşkına söyleyin!. Benim yerimde siz olsanız, başka türlü mü yapardınız?.

Hayalet Köpek

Nakleden: Selman EFE

Holanda'nın meşhur gazeteci ve muharrirlerinden Piyer van Pasen'in başından geçen bu macera, dünyada emsaline az raslanır vakalardan biri olsa gerektir. Muharririn Fransada Burg-an-Fore kasabasında yaşadığı bu hâdisenin bir hususiyeti de, hâlâ izah edilememiş olmasındadır.

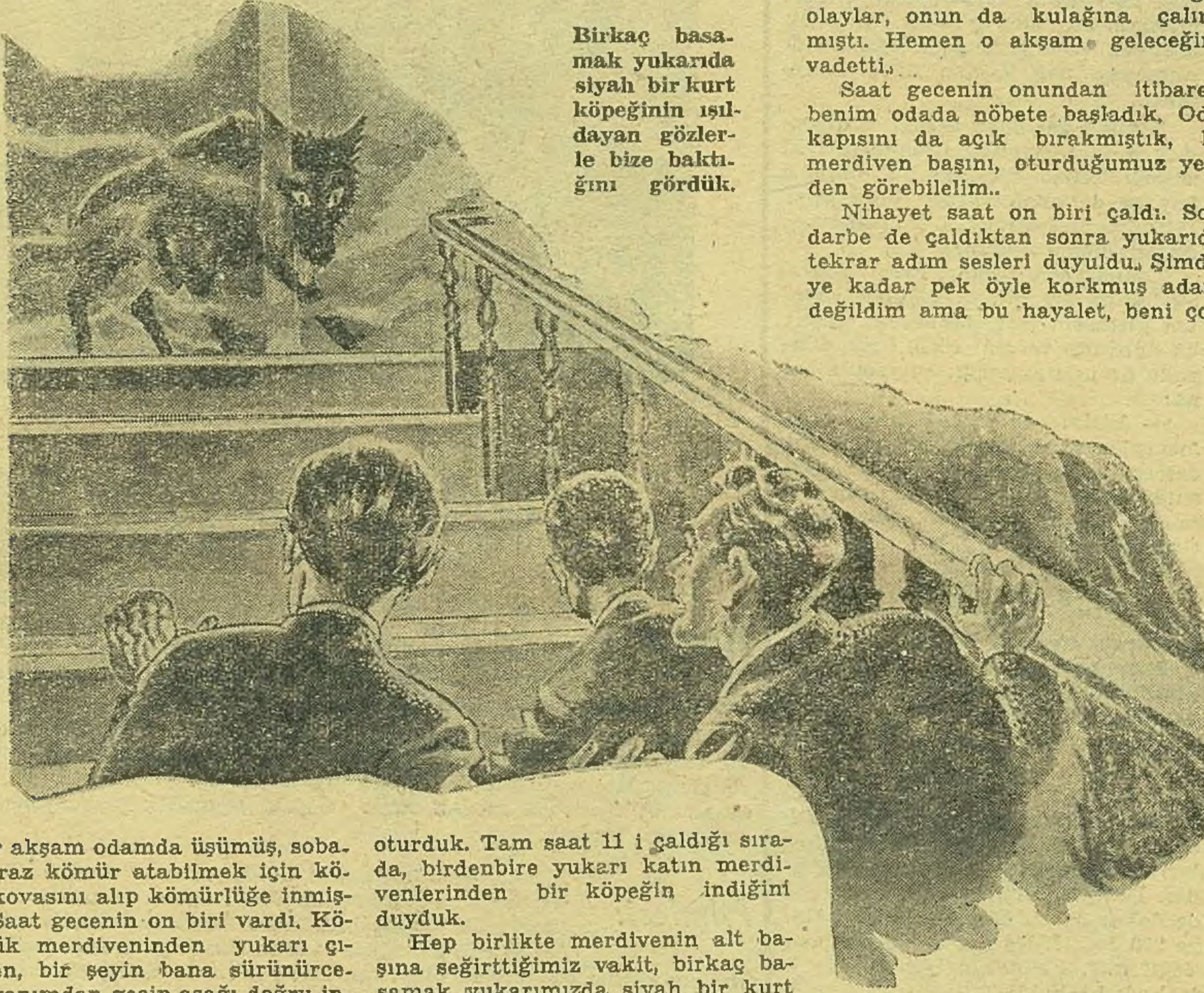
Van Pasen hikâyesini şöyle anlatıyor:

Geceleri, kasabadaki evime çekildiğim vakit, duvarlarda bir takım hisirtilar, şakırtılar duyardım. Fakat aldırış etmezdim. Yanımızda iki Alman polis köpeği de vardı. Kapıların kilitleri ve rezeleri sağlandı. Dışarıdan, bizim haberimiz olmadan, eve bir kimsenin girmesine imkân yoktu.

birdenbire ardı arkası kesiliverdi. Bu sıralarda gazetem hesabına Romanya'ya gitmem icap etmişti. Beş hafta kadar seyahatte kaldım. Dönüşüm vakit, evdeki hizmetçi kızın, hayaletlerin dolaştığı perili bir evde kalmak istemediği için çıkıp gittiğini öğrendim. Geceleri, siyah bir köpek, kızın oda kapısını açıp içeri girmiş ve odasında dolaşmış durmuştu.

Bu hâdiseyi komşum Grevkör'e anlattım. Komşum, bir müddet bende misafir kalıp meseleyi tetkik etmek teklifinde bulundu. Ve ertesi akşam da 19 yaşındaki oğluyla birlikte bize geldi. İkisi de yanlarına, kalın bastonlar almışlardı. Ayrıca komşum bir de tabanca getirmişti. O gece, bir zaman benim odamda

Birkaç basamak yukarıda siyah bir kurt köpeğinin ısıldayan gözlerle bize baktığını gördük.

Bir akşam odamda üşümüş, sobaya biraz kömür atabilmek için kömür kovasını alıp kömürlüğe inmiştim. Saat gecenin on biri vardı. Kömürlük merdiveninden yukarı çıkarken, bir şeyin bana sürünürcesine yanımdan geçip aşağı doğru indiğini sezmıştim. Dönüp baktım: Siyah bir kurt köpeği!

Hemen kovayı odaya bırakıp döndüm. Her tarafta elektrikler yakarak bütün evi baştan aşağıya aradım. Fakat hayvanı bulamadım. Tekrar odama döndüğüm zaman, bir de baktım ki, kapı açık. Halbuki ben çıkarken oda soğumasın diye kapıyı sıkıca kapattığımı iyice hatırlıyordum. Hemen iki köpeğimi çağırdım. Geldiler. Lâkin her ikisi de en ufak bir homurdanma veya sinirlenme alâmeti göstermedi. Demek oluyor, ki siyah köpeğin kokusunu almamışlardı.

Ertesi gece, aynı saatte yine sanki bir köpek merdivenden aşağı iniyormuş gibi gürültüler duydum. Alt katın elektriğini yaktığım vakit siyah köpeği tekrar gördüm. İçime korku girmişti. Kendime hâkim olamıyordum ve bütün vücudum zangır zangır titriyordu. Yine bütün odaları aradım. Yine köpeklerimi çağırdım. Fakat köpekler bu sefer de hiç bir koku almadı. Demek oluyor, ki bu siyah köpek, peşinde hiç koku bırakmıyordu.

Bu hâdiseler, ardı ardına her gece tekrar eder olmuştuk. Sonra bir gün,

oturduk. Tam saat 11 i çaldığı sırada, birdenbire yukarı katın merdivenlerinden bir köpeğin indiğini duyduk.

Hep birlikte merdivenin alt başına seğırttiğimiz vakit, birkaç basamak yukarımızda siyah bir kurt köpeğinin, ateş saçarcasına bakan gözlerle bizi süzdüğünü gördük. Komşum bir ısıltı çalınca kara köpek kuyruk sallamağa başladı. Birkaç basamak çıkıp köpeğin yanına ulaşalım dedik. Fakat henüz kendisine üç adım yaklaşmadan hayvan gittikçe duman, buhar haline gelip tamamen gözlerimizden kayboluverdi.

Bütün evi baştan aşağıya aradığımız halde köpeğin izine raslamak mümkün olamadı. O gece komşum Grevkör'le oğlu birde kaldılar. Uyumuzu bozan hiçbir şey oldu denemez! Fakat ertesi akşam saat on bir kadar evde yine kimse gözünü kırpmadı. Müteakip akşamlar da öyle.

Komşumun bende misafir kalma- dığı bir gece, köpeklerimi odaya almayı, kara köpeğin hayaleti görününce, üstüne saldırtmayı düşündüm. Keşke böyle yapmasaymışım. Çünkü o gece müthiş bir vaka cereyan etti. Netekim, saat on bir olup da üst katta gürültü işittim. İstemez odamdaki iki köpek kulaklarını kabartıp kapıya saldırdılar. Ben gürültüyü duyuyordum ama hayaletli görüyordum değilim. Köpekleri-

min ne gördüğünü bilmem tabii... Yalnız vücutlarındaki kılların dimdik kesildiğini, homurdanmaya başlayıp diş gösterdiklerini görüyordum. Biraz sonra da odanın içinde, benim göremediğim, meghul bir düşmanla müthiş bir kavgaya tutuştular. Ömrümde böyle can havliyle yapılmış bir ölüm kavgası seyrettiğimi hatırlamam. Görünmiyen bir düşmanla yapılan bu kanlı dövüş, takriben iki dakika sürdü. Sonra köpeklerimden biri fena halde yaralanmış gibi inleyip ulumaya başladı. Nihayet yere yıkılıp debelendi ve öldü...

Korkumdan tir tir titremeğe başlamıştım, Komşuyu çağırdım. Geldi. Hâdiseyi kendisine anlattım. Ölü köpeğe ve bir köşeden korkusundan titreyerek uluyan öteki köpeğime baktı. Ben:

— Yarın kaymakama gidip evin perili olduğuna dair resmi bir kâğıt isteyeceğim! dedim.

Komşum:

— Ne faydası olacak?, dedi. Siz Ruder papazına gitseniz daha iyi olur! Bu işte jandarmaların değil, papazların faydası dokunur...

Ertesi sabah papazı ziyaret ettim. Zaten bizim evdeki esrarengiz olaylar, onun da kulağına çalınmıştı. Hemen o akşam geleceğini vadetti.

Saat gecenin onundan itibaren benim odada nöbete başladık. Oda kapısını da açık bırakmıştık, ki merdiven başını, oturduğumuz yerden görebilelim.

Nihayet saat on biri çaldı. Son darbe de çaldıktan sonra yukarıda tekrar adım sesleri duyuldu. Şimdiye kadar pek öyle korkmuş adam değildim ama bu hayalet, beni çok

korkutuyor, âdeta sinirlerimi harap ediyordu.

Papaz efendi yukarıdaki gürültüleri duyar duymaz ayağa kalkıp oda kapısına çıkmıştı. Ben de yanında duruyordum.

Birden köpeğin adım sesleri durdu. Merdivenin üst başında siyah kurt köpeği durmuş, gözlerini papaza dikmişti. Hayvan, keyifli keyifli kuyruk sallıyordu. Papaz, ileri doğru bir adım atacak olunca kara köpeğin homurdandığını duyduk. Ondan sonra da hayvan yavaş yavaş bulutlandı ve tekrar gözden kayboluverdi. Papaz odaya döndü:

— Artık bitti! dedi.

Kasabaya telefon edip bir araba çağırttık. Papaz, pelerinine sarınıp arabasına bindiği sırada:

— Evinizde, on dört, on beş yaşlarında genç bir kız filân var mıydı?, dedi.

— Vardı papaz efendi.. Geçenlerde korkup kaçmış!..

— Eh.. Öyleyse zaten hayalet, ben gelmesem de çekilip gidecekti! dedi. Bazı evlerde böyle genç kızlara hayaletler musallat olur.. Korkmanıza hiç sebep yoktur yani..

Araba çekip gittiği vakit papazın sözlerinden hiçbir şey anlamış değildim. Bugün hâlâ da anladığımı iddia edemem.. Fakat köpeklerimden birinin, bir hayalet tarafından ısırılıp öldürüldüğü de bir hakikattir ya.. Artık başkaları ne derlerse desinler.. Ben onu bilirim!.

KESKİN ZEKÂ

Av köpeğinin birisi, tavşanın birinin peşine düşmüş. Tavşan tabana kuvvet kaçır, av köpeği de onu olanca hızıyla ardından kovalarmış.. Acaba bu kovalaşmada av köpeğinin tavşandan evvel, tavşanın yuvasına ulaşmasına imkân var mıdır? Keskin zekâlılar, şöyle bir yoklanın bakalım!

★ ★ ★

Geçenki bulmacada Ali Ağa ile Veli Ağa öküzün sütü için boşuna kavgaya ediyorlardı. Çünkü öküz süt vermez. Vermediği için de ne birine, ne de ötekine süt düşecek değildir. Keskin zekâlılar, şüphesiz bunu farketmişlerdir.

Yavuz GAZETECİ

ÇAKININ
BULDUĞU
İHTİYAR
YERLİ KA-
DİN SİLÂH-
LARIN NE
OLDUĞUNU
ANLATTI.

29

CENÜPLULARIN ASKERİ
BURADAN GEÇTİ. HEP-
SİNİ ALDILAR.

AH HAYDUT-
LAR..

MENDEZİBALI
YAKALAMAK İS-
TİYOR-
LAR.

BÜTÜN İŞLER
MAHVOLDU.

BEN DE BU TEHLİ-
KELİ VE PİS MES-
LEKTEN BIKTIM

AFERİN ÇAKI
TEMİZ VE AÇIK
İŞLER DAHA
ÇOK KAZAN-
DIRIR.

ARTIK TİCA-
RET YAPACAĞIM

BEN DE KUR-
SUNA DİZİLME-
DEN MEXİKA
YI TERKETME-
LİYİM.

YAVUZ SEN ONU BİR TÜRK
ŞİLEBİNE YERLEŞTİRME-
Yİ ÜZERİNE ALIR MISIN?
ALIRIM...

AMAN ALLA-
HIM.. KENDİ
AYAĞIYLA
TIPİŞ TIPİŞ
GELİYOR

GÜLE GÜLE GE-
MİMİ BULMAĞA
ÇALIŞACAĞIM.

ŞANSIN
AÇIK OL-
SUN
ÇAKI!

ALLAHA ISMARLADIK YAVUZ
ÇOK TEHLİKELER ATLATTIK
BERABER. GEÇTİ KAPTAN GEÇTİ.
VER ELİNİ..

YAVUZ VE
MENDEZİBAL
TEHLİKELİ BÖL-
GEYİ AŞTILAR
BİRER AT
BULDULAR
VERAKRUZ
ŞEHİRİNE
GELDİLER.

NEREDEYİZ
YAVUZ?

BİR TÜRK ŞİLEBİ BİR
KAÇ GÜNE KADAR
İSTANBULA HARE-
KET EDECEK.

BENİ NASIL
ORAYA SO-
KACAKSIN

BU ZOR BİRŞEY
DEĞİL.. SİZ DÜ-
ŞÜNMEYİN
ONU..

BULDUM.. KİMSE MENDE-
ZİBALI GÖRMEDEN ONU
İSTANBULA GÖTÜRECEĞİM

BİRKAÇ GÜN
SONRA YAVU-
ZUN ÖTELİNE
BÜYÜK BİR SANDIK GETİRDİLER.

BUNUN İÇİNDE
Mİ SEYAHAT
EDECEĞİM.

EYET.. RA-
HAT DEĞİL..
AMA DURU-
MU-
NUZ

HAREKET GÜNÜ MENDE-
ZİBAL SANDIĞA GİRDİ.

BU YASTIK YORGANLA BİR
YERE ÇARPILMaktan KORK-
MAZSIN NE
YIYECEĞİM?

BEN SANA
GETİRİRİM.

SANDIKTA DELİKLER AÇTIM
NEFES ALASINIZ DİYE
BÜTÜN KON-
FERANUZ
YERİNDE.

SÖYLENİLEN
SAATTE SANDIK KAMYONA KON-
DU VE GEMİYE GÖTÜRÜLDÜ.

GEMİYE BİKEN HER YOLCUYA DİKKAT EDİN.
MENDEZİBAL VERAKRUZA GELMİŞ. TABİİ KAÇ-
MAK İSTE-
YECEK.

ARKASI VAR

BRIK BRADFORD

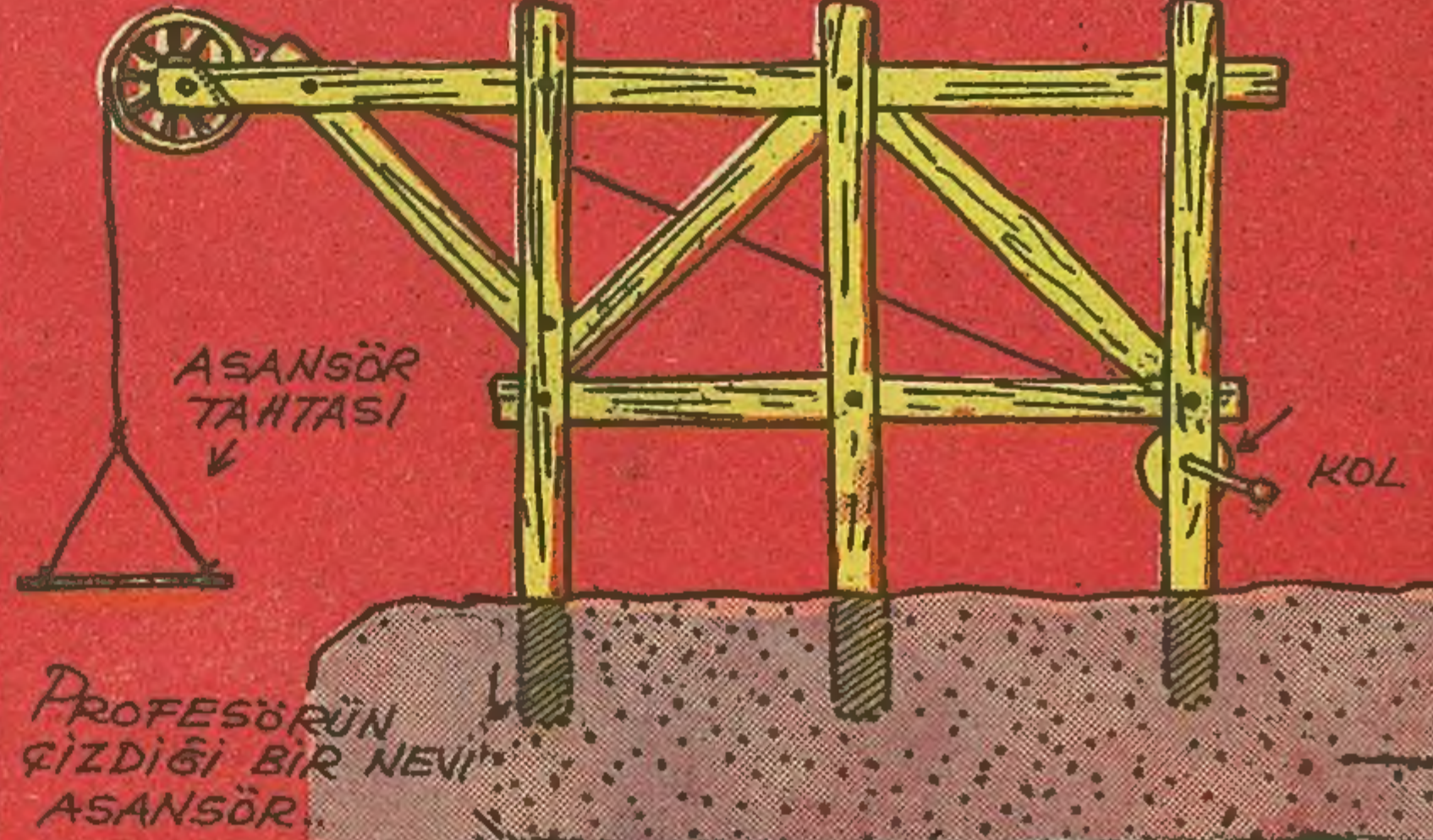
ESRARENGİZ KUKLA

BRIK MAĞARANIN ÜSTÜNE BİR VARAGELE YAPTIRMAK İSTİYORUM..

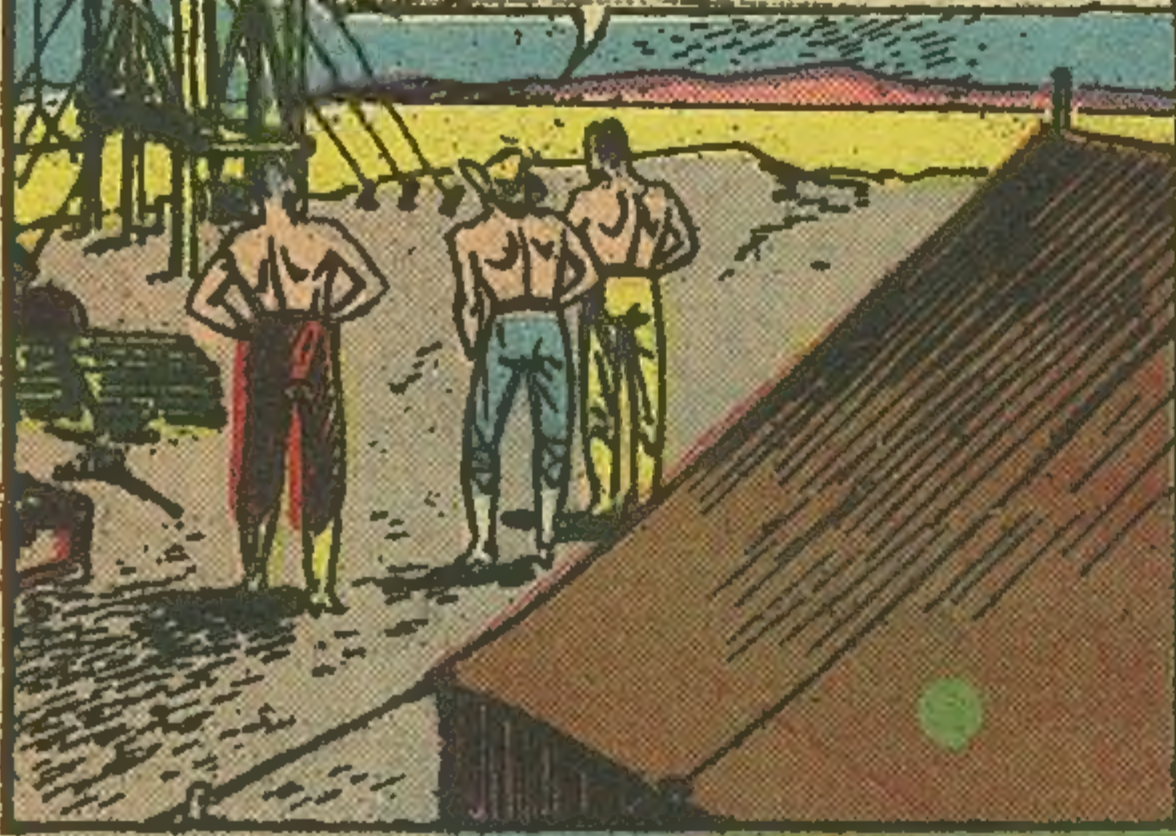

İKİ KÖY-BOYUN YARDIMI İLE BRIK BASİT BİR VARAGELE YAPTI.

İYİ OLDU TAMAM..

AFERİN ÇOCUKLAR.. DOĞRUSU İYİ BAŞAR.. DİNİZ BUNU...

HESABIMA GÖRE BU VARAGELE 200 KİLO ÇEKEBİLİR.

YA.. EVET.. ARTIK YATSAK NASIL OLUR

GECE..

ERTESİ SABAH AŞAĞI İLKİNEN BRIK OLDU.

İNDİM.. ÇERİN YUKARI..

PROFESÖR DE İNDİ.

İŞTE MAĞARA BURASI

GALİBA EN BÜYÜK ESRAR DÜĞÜMLERİN DEN BİRİ ÇÖZÜLECEK..

PROFESÖR RAMORİNİ İLE BRIK MAĞARA-YA GİRDİLER.

HAYRET.. Nİ MUHTEŞEM, ANTİKA VAZO VE ÇANAKLAR.. NE KADAR İYİ KALABİLMİŞ..

MÜKEMMEL.. ÇOK GÜZEL.. HARİKULADE.. NE SAN'ATKÂR İNSANLARMİŞ..

ARKASI VAR

YILAN KADIN

GLOKONUN BABASININ SÖYLEDİĞİ SÖZLER MARSELLAYI PEK FAZLA MÜTESSİR ETMİŞTİR. ORADAN AYRILIR. FAKAT İHTİYARIN SEN OĞLUNUN BAŞINA BİR FELAKET GETİRECEKSİN, DEMESİNİ BİR TURLU UNUTAMIYOR. TARLALARIN ARASINDAKI ŞARKEN GLOKOYA RASLAR.

BABAN BANA HAKARET ETTİ.

MARSELLA BURADA NE ARIYORSUN?

29
57

NE ZAMAN? NEDEN? BUNU ONA ÇOK PAHALIYA MAL EDECEĞİM. GÖRLÜRSÜN!

HAYIR, ZİYAN YOK. HEM SONRA SEN BABANI BİR DAHA GÖRECEK DEĞİLSİN.

SENİNLEME GELECEĞİM? NEREYE GİTMENİZİ İSTİYORSUN?

NEREYE OLDUĞUNU BİLMIYORDUM AMA, MUHAKKAK BULIĞIURSUNUZ TOPTAKTAN UZAKLAŞMI, ÇOK UZAKLARA GİDELİM.

PEKİ AMA BUNA SEBEB NE MARSELLA?

SEBEBİNİ SORMADAN BENİNLE GELİP GELMIYECEĞİNİ SÖYLE. AKSİ HALDE BENİ BİR DAHA GÖRENMİYECESİN. GELECEKSEN EVE GİDİP BÜTÜN PARAYI ALMAN VE KİNSEYİ ŞÜPHELENDİREMEK İÇİNDE ATLA GİTMENİZ LAZIM.

MARSELLA BİLİRSİNKİ BEN DAİMA SENİN HER İSTEDİĞİNİ YAPMAYA HAZIRIM, FAKAT ÖNCE NEDEN BURADAN KAÇMAK İSTEDİĞİNİ BİLMEK İSTİYORDUM.

KARDEŞİN ÖLDÜ DE! ONDAN!

HANGİSİ?

TİTANYA
KANALDA BOĞUL-
MUŞ OLARAK BUL-
LUNDU. ONU SUYA
VALLİ ATMİŞ.

29
58

GLOKO MARSELLAYI OMUZLARINDAN
TUTUP SİLKER.

YALAN! SEN VALLİNİN KİMSEYE FENA-
LIK ETMİYECEĞİNİ ONUN BİR MELEK
KADAR TEMİZ OLDUĞUNU BİLİRSİN.

KENDİSİ İTİRAFETİ. BİR KADIN
AŞIK OLDUĞU ZAMAN HER ŞEYİ
YAPMAYA KADIRDIR, BUNU UNUT-
MA VALLİ GİDOYU DELİ GİBİ SE-
VİYOR.

BİR TÜRLÜ İNANAMIYORUM.

MAALESEF BU BİR HAKİ-
KAT. BERABERCE TEVKİF
EDİLMELİ İSTEDİLER. BİR
BİRLERİNİ ÇİLEKÇİ SEVİ-
YORLAR. KONSERİN ÖNÜN-
DE BİLE ÖPÜŞTÜLER. BU-
NU HERKEŞ GÖRDÜ.

GLOKO UZUN UZUN
MARSELLANIN GÖZLERİNE BAKAR.

NEDEN KACHAK İSTEDİĞİNİ Bİ-
LİYORUM. MARSELLA. EVET.
GİTMEMİZ LAZIM. SENİ KİM
SENİN BULMAMASI VE NE-
REDE OLDUĞUNU BİLME-
NESİ LAZIM.

GLO-
KO MARSEL-
LAYI OBARİ-
DA BIRAKA-
RAK GİZLİCE
İÇERİ GİREB
MARSELLAYI
KURTARABİL-
MEK İÇİN PA-
RAYA LÜZUM
VARDIR. BUNU
BABASININ ODA-
SINDAKİ BİR
ÇEKMECEDEN
ALIR. KOSARAK
AŞAĞI İNERKEN
BABASI KARŞI-
SINA ÇIKAR.

GLOKO NEREYE
GİDİYORSUN?

BABA... AT PAZARINA.
İYİ BİR VOLİ OLDUĞUNU
HABER VERDİLER. BELKİ
BU GECE DÖNMEM. LAKİN
SEN ÜZÜLME!

SEN MERAK
ETME. O KIZ ÇOK GÜZEL. O-
NU SEVDİĞİMİ BİLİYORSUN. FA-
KAT ARTIK... ARTIK ONDAN KORK-
MUYORUM.

GLOKO BİR DA-
HA OKIZLA KARŞILAŞIR-
SAN ONDAN KAÇ. AMANDIKKAT
ET. OKIZIN GÖZLERİNİ BEN HİÇ
BEGENMEDİM. KİNBİLİR. SENİNE-
RELERE SÜ-
RÜKLÜYE
BİLİR.

YANILIYORSUN GLOKO. ASIL ŞİMDİ
ONDAN KORKMALISIN. ONUN YANINA
YAKLAŞMA GLOKO.

İHTİYAR GLOKOYU TUTAR. YÜZÜNDE MÜTHİŞ
BİR HEYECAN İFADESİ VARDIR.

ARKASI
-VAR-

TECRÜBE

Yazan: M. YAMAN

metlere rağmen Keskin Tahirin içindeki kurt yaşıyor. Hem bir uçuruluk görülürse vaktiyle önünü almak lâzımı. Önceden sezilen marazların tedavisi kolay olur

Aklına bir çare geldi. Şunu bir deneyeyim, dedi. Yaşı otuza yakın, fakat toy, mahcup, pek temiz bir delikanlı, daireye tayin edildi. O da öğle toplantılarında bulunuyor, can kulağıyla konferansları dinliyordu. Arkadaşlar :

— Şu masumu da mektebe başlatahım yahul diyorlardı.

Yaşlı ve tecrübeli koca onu birgün yemekte yakaladı:

— Yavrum, dedi. Gençlik her zaman ele geçmez. Günlerinin kıymetini bil. Ortada bir kadın bolluğu varken sen mahzun, mahzun oturuyorsun.

Delikanlı içini çekti:

— Ne yapayım üstad, beceremiyorum işte.

— Ben sana bir akıl öğreteyim. Hafif esmer, balık etinde, yeşil gözlü bir genç kadından hoşlanırmısın?

— Baylıyım.

— Bizim caddenin köşesini dönmekten doğru yürü, dört yol ağzındaki posta kutusunun yanında büyük bir banka var.

— Hatırladım üstad.

— İşte orada çalışan bir kadın var. Pek fıkırdak bir şey ama ciddi görünüyor. Birkaç gün peşine düş. Bizim semtte oturuyor. Aksaray tramvayından iniyor. Üşenme, yılma, peşine düş. Balta ol. Sonra gel bana. Üst tarafını söylerim.

Toy delikanlı üstadın dediklerini yaptı. Günlerce uğraştı. Hep tersleniyor ve sert cevaplar alıyordu. Fakat nihayet konuşmağa muvaffak olmuştu. Eh, konuşmaktan ne çıkar? Üstad derslere devam etti.

— Hislerinin samimi olduğunu, anlaşma ümidinde bulunduğunu ileriye sür. Evlenme vaadet. Bir sinemada filân randevu al. Fakat ne söylerse bana yatıştıreceksin.

Delikanlı vakit bulduğu kadar Fahireye balta oluyor, önüne çıkıyor, peşinden gidiyor, yalvarıyor, yakarıyordu. İlk muvaffakiyetinin zengin ümitleri içinde, dalgın ve ateşli uğraşırken Üstad genç karısını evde isticvap ediyor, kendisine karşı muamelenin değişmediğini görüyor:

— Aferin benim karıya, diyor. Sapına kadar namuslu.

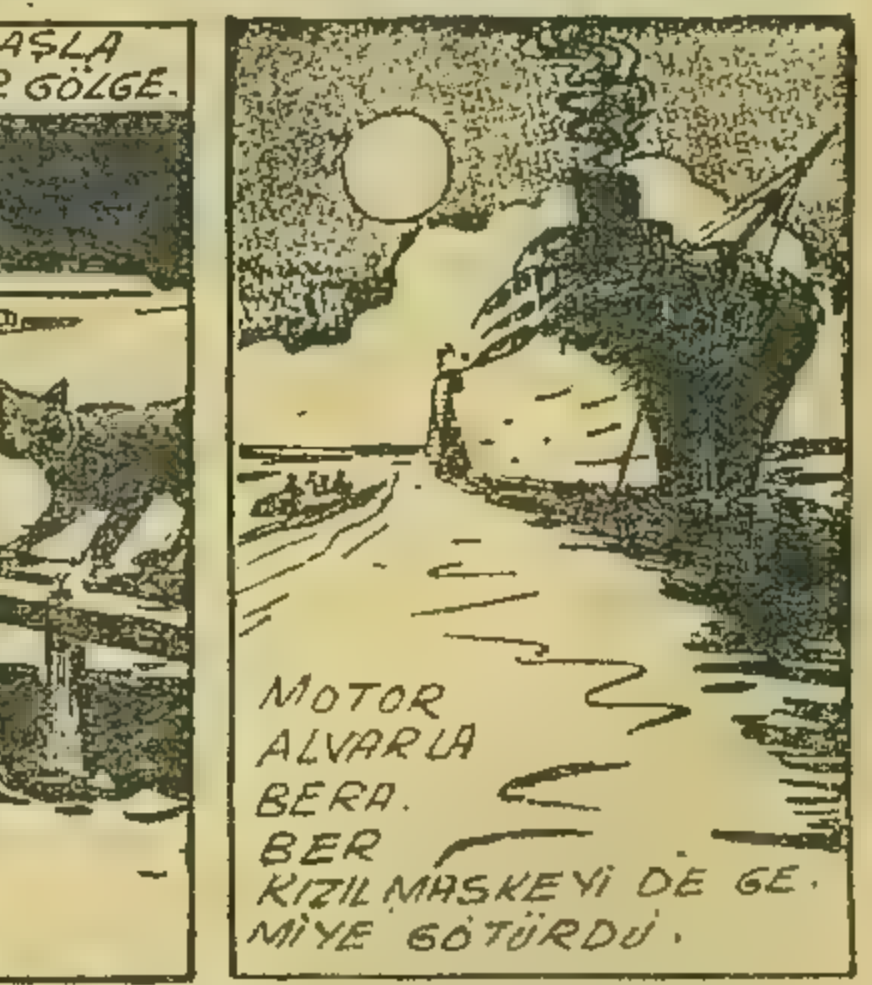
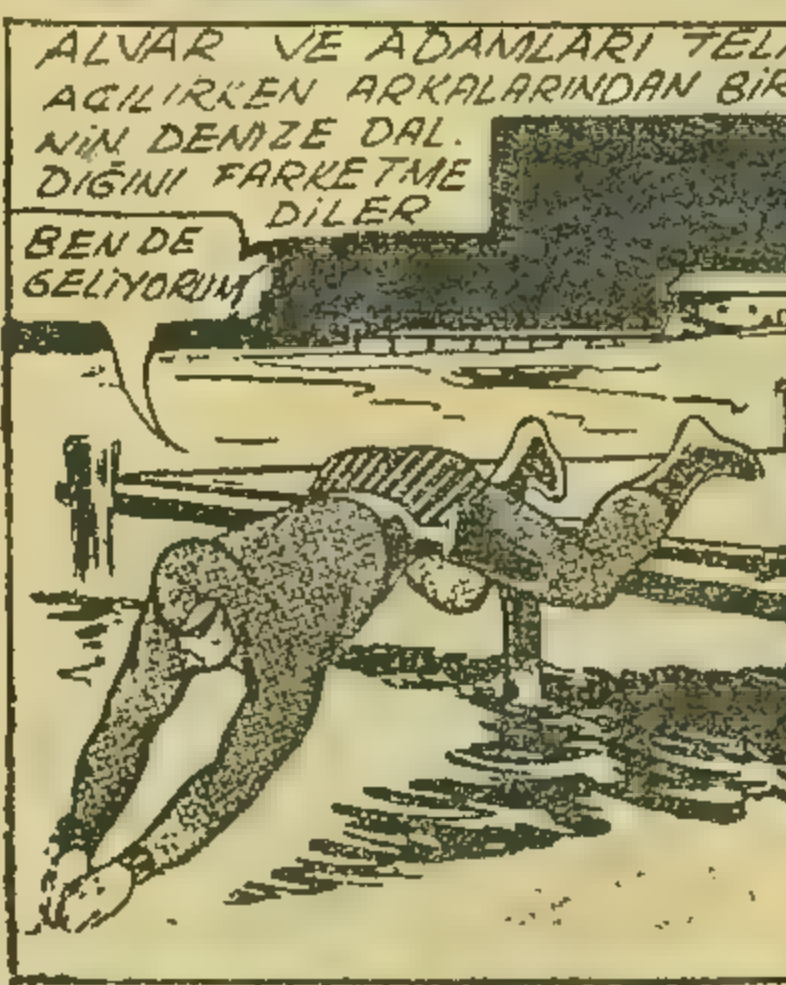
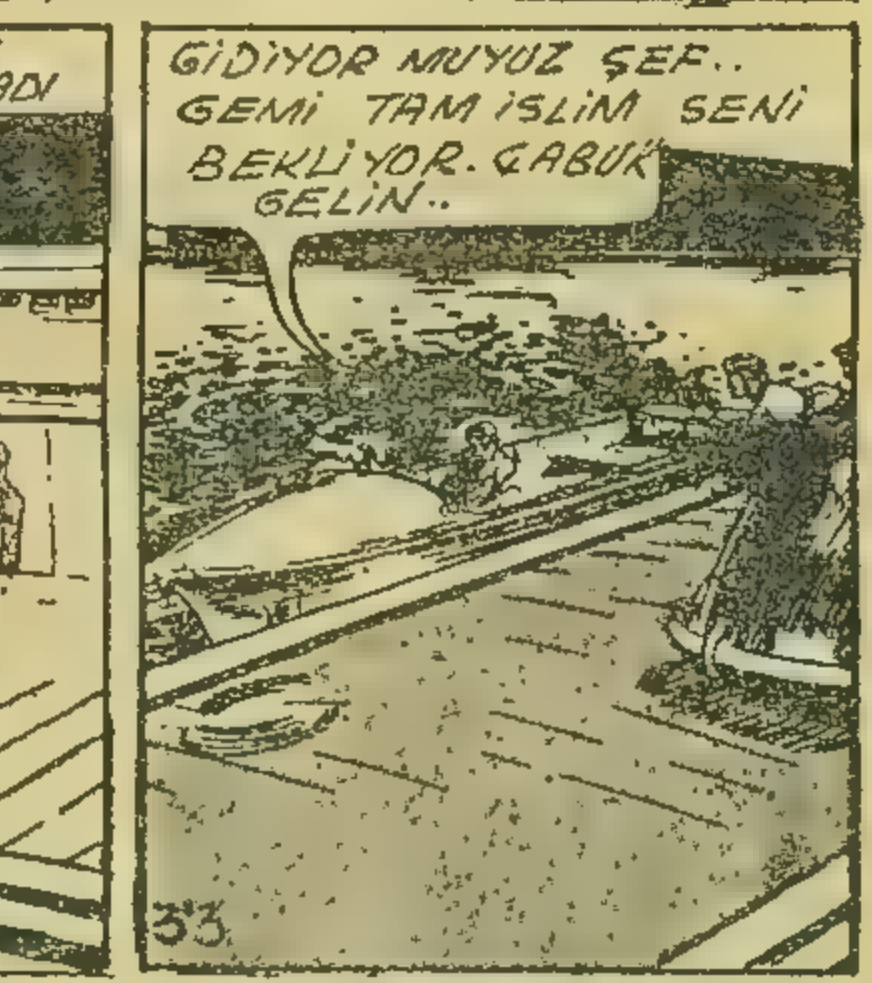
Delikanlı bu sırrı bütün arkadaşlarından saklıyordu. Keskin Tahirle başbaşa konuşuyor, kendisinin bir tecrübe için alet edildiğinin farkında olmuyordu.

Birgün sinemaya gitmişlerdi. Orada aşkı ilân edip ayyuka çıkartmış amma kadın yine boş vermiş.

— Yılma sakın, diyor. Üstad. Göreyim seni.

Her defasında da söyleyeceği sözleri ezberletiyor, nasıl iç çekeceğini, nasıl boyun bükceğini, sırasında nasıl tehditler savuracağını anlatıyordu.

Günler, haftalar, aylar geçti. Karısının afiiliğini gördükçe Tahir delikanlıya bütün av silâhlarını bir, bir tatbik ettirdi. Ahbabları aşıkdaşığa, aşıkdaşığa da sululuğa tebdil ettirdi. Artık karısının iffetine hiç (Arkası 14 üncü sahifede)

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 4

Kalfa cevap verdi.
— Behram ağa gittiler efendim.
— Şu tepsiyi kaldır ortadan.
— Başüstüne efendim.
— Ahçıya da söyle. Öğle yemeğine pirzola yapsın.
— Başüstüne efendim.
— Baklava da yapsın.
— Peki efendim.
— Börek de yapsın.
— Peki efendim.
— Uşağa da söyle, gitsin bana sigara alsın. İşte o kadar.
— Emredersiniz efendim.
— Dur, nereye gidiyorsun. Al parayı.

Mansur yeleğinin cebinden çıkarttığı bozuk paraları sayıp kadının avucuna koydu. Sesini yavaşlatmadan :

— Yirmi beş kuruş, dedi. Düşürme. Yirmi beşlik sigara olacak.

Kadın hayretinden ağzı açık kalmıştı. Yalıda yirmi beş kuruşluk sigarayı uşak bile içmiyordu. Bu kıtlıktan çıkma adam, bu birşey görmemiş adam hem o kadar çirkin ve o kadar iğrençti ki.

"Dadı ne oluyor?. Ne konuşuyor. sunuz?." diye seslendi.

miş adam hem o kadar çirkin ve o kadar iğrençti ki.

— 3 —

Kalfa elinde ağır tepsi ile merdivenleri inerken yüzü solmuştu. Gülmisal, çocuk yaşta merhum paşanın hizmetine girmiş, orada okuyup yazmış, edep erkân öğrenmiş, bir Hanımefendi haline gelmiş olan bu Anadolulu kadın daha yaşlı olmasına rağmen Peyker kalfadan daha kuvvetli ve diri idi. Tepsiyi onun elinden aldı. Peyker kalfa Gülmisali sayar ve ondan daima öğüt alır, sırasında ona hizmet ederdi. Fakat işte merdivenin son basamağına çıkmış ve çarpıntısı tutmuştu.

Bir zaman soluduktan sonra :

— Aman hanımcığım, dedi. O ne pis, o ne munda, o ne çirkin adam! Hem kıtlıktan çıkmış gibi. Baklava istiyor, börek istiyor, pirzola istiyor. Daha dün geldi yalıya. Öyle bağırtıyor ki. Behram ağanın dediği doğru. Tanrı başımıza büyük bir belâ verdi. Encamınızı hayretliyle.

Kadın alt kat merdivenlere kadar indi. Oradan seslendi :

— Aman Rıdvan, haydi oğlum, koş. Yirmi beşlik bir sigara al. Çabuk ol. Ahçıya da söyle. Öğleye baklava, börek, pirzola yetiştirsin. Efendi emretti.

Tekrar yukarıya çıktı. Gülmisal kalfa çok üzüntülüydü :

— Kendimizden korkum yok kızm. Nur içinde yatsın, durağı cenet olsun. Merhum paşa efendimiz bizi namerde mühtaç olmayacak hale getirdi. Birer ev alacak, ömürlerimizin sonuna kadar yiyecek paramız var. İkimiz bir olur gideriz. Fakat Küçükhanımefendi ne olacak. Onun parası, elması, kıymetli olarak ne si varsa hep kasadaydı. Onları alıp kaldırmayı akıl edemedik. O yavruca kimsesiz kaldı. Zaten gece gündüz ağlıyor. Bu azgın, aç herifin eline düşmesinden korkuyorum.

Reyker kalfanın hemen gözleri doldu :

— Hakkınız var Gülmisal hanımcığım. Bu kadar aç ve görgüsüz bir insan ona saldırırsa ne yaparız. Allah korusun.

Alt katta, bahçe üzerindeki odada üzgün ve mükedder yatan genç kız :

— Dadı, ne oluyor, ne konuşu-

yorsunuz? diye seslendi.

İki kadın, parmaklarını dudaklarına götürerek birbirlerine sükût işaret verdiler.

Peyker kalfa :

— Birşey yok Küçükhanımefendiciğim, dedi. Birşey yok.

Aynı zamanda yukarıdan yine zil çaldı. Kalfa baygınlıklar geçirdi :

— Hay nasıl çıkacağım karşısına?

Rıdvan gelmişti. Başını önüne iğerek tütün paketini son basamağa bırakmıştı. Kalfa onu aldı ve tikana tikana yukarıya çıktı.

Ondan bir saat sonra da Behram ağa korkunç derecede iri ve uzun

kınarak sesin geldiği tarafı arıyordu:

— İşittin mi bre Bayram. Ne söylenip duruyor bu arap?

— More korkarım çağırır bizi.

İkisi birden kalın sesleriyle bağırdılar :

— Hey more arap. Bize mi seslenirsin?

Behram birkaç basamak inerek :

— Yukarıya buyurunuz, dedi.

Beyefendi istiyor sizi.

Ramazan konuştu :

— More kimi istiyor o efendi dediğin?

— Sizi istiyor.

— Beni mi?

boyu iki yabancı adamla yalıya geldi. İnce sesiyle :

— Siz burada oturun ağalar, dedi. Ben beyefendiye haber vereyim.

Alt katın taşlığında, birer iskemleye oturan, üstleri, başları yağ kokan, saçları, bıyıkları uzamış, eşkıya tipli iki adam bir zaman geniş ve yarı loş taşlıkta birbirlerini ve etrafı süzdükten sonra konuşmağa başladılar :

— More Remezan. Arap demedi mi sana birşey. Neye getirdi bizi bu aya?

— More Bayram. Patlamıyasin bre. Bizi istemiş o kambur herif. Haniya madamanın evinde otururdu.

— Ne yapacak bre bizi o miskin herif.

— Madama söyledi bana. Kalmış ona paşadan para. Lâzım uşak alsın yanına bizi. Verecekmiş çok para.

— More o sarhoş herif ne yapacakmış uşağı? Yetmez mi ona bir koca karı, sersin döşeğini, pişirsin iki kap yemek.

— More hayvanlık etme bre. Ne karışırın elâlemin keyfine? Zengin adam oldu. Lâzım ona uşak. Koş şuraya, koş buraya. Parayı verecek o.

— Dememişim ben de fazla bir lâkırdı.

Bu anda Behram ağanın ince sesi merdivenin başında belirdi :

— Bayram efendi, Ramazan efendi. Buyurun yukarıya. Beyefendi istiyor sizi.

Ramazan alık alık etrafına ba-

— İkinizi de istiyor.
— Bayram da gelsin mi more?
— Evet, evet. Bayram da gelsin Ramazan da.

Ramazan Bayrama dönerek :

— More arap ikimizi de çağırıyor, dedi. Yürü bre gidelim.

İkisi birden loş avluyu geçtiler. Merdiven basamaklarına korka korka basarak çıkmağa başladılar. Behram önden gidiyor, üç dört adımda bir :

— Destur, destur, diyordu.

İki arnavut şaşkınlıktan yürüyemiyorlardı. Tanımadıkları eşya onları oldukları yerde durdurtuyor, çekindiriyordu. Bunun için konuşuyorlardı :

— More Bayram, nedir bu dolap. Kahve değirmeni olmasın?

— Yok more, bedestende görmüşüm ben onun gibisini. Saatir bu.

— Neye sallanıyor öyle bacakları?

— More bu saat başını sallıya sallıya işler böyle.

— Ya nedir o kordonları öyle. Hamam tokmağı gibi.

Behram sabırsızlanıyordu :

— Efendiler, azıcık hızlı yürüyün, Beyefendi bekliyor.

Fakat iki arnavut ömürlerinde merdiven çıkmamışlardı. Orta katın merdivenlerinin yarısında durdular. Ramazan :

— More arap efendi, dedi. Bizi çıkartırsın sen minareye.

Üst kata çıkınca geniş sahanlıkta, yüksek tavana asılı duran dokuz mumlu avizeyi görünce ikisi de telaşlandılar. Avizenin altında duran Behrama bağırdılar :

— More korkmazsın o şişelerin altında durmaktan. Patlattırarak kafanı düşerse.

Behram onların kenardan doluşmasını bekledi. Kapıya yaklaşırken :

— Bana bakınız, efendiler, dedi. Terbiyeli terbiyeli konuşun. Sonra efendi kızar.

Ramazan haykırdı :

— More terbiye araba beygirinde olur. Sen bize ne bağırtırsın arap? Bizi getirdin o hangi bir yerden gurbete. Çıkarttın kırk ayak merdiveni. Sonra azarlıyorsun.

Behram sükunetle :

— Öyle demedim Ramazan ağa, dedi. Efendiyle konuşurken azıcık daha yavaş konuşun. Birbirinizle konuşur gibi konuşmayın.

Kapıya sokuldu. Vurarak açtı. İki adım atıp :

— Ağaları getirdim efendim, dedi.

Kambur haykırdı :

— Girsinler, içeriye. Sen aşağıya in.

Behram açık kapıdan iki arnavudu içeriye soktu. Kapıyı çekip kapattı.

İki arkadaş içeriye girer girmez koskoca koltukta oturan Mansuru göremediler. Pencereleden vuran ışık gözlerini kamaştırmıştı. Zaten gördüklerini seçemeyecek kadar yabancı insanlardı. Kapının önünde yan yana durarak etraflarına koyun gibi bakınmağa başladılar. Bayramın gözleri duvarda duran paşanın üniformalı, nişanlı, sırmalı resmine iştigal. Birden Ramazan mustaladı.

— More padişah var burada. Çok kaldırıma kafanı. Bak önüne.

(Arkası var)

Seciyeli Delikanlı

Nakleden : A. B. CANGIL

Mahcup genç, yerden aldığı şeye baktıktan sonra başını kaldırdı. Hemen ileride giden bayana baktı. Elinde yüz dolarlık bir banknot tutuyordu. Şimdi yerde bulmuştu onu... Herhalde o bayandan düşmüştü..

Mahcup delikanlı, bu düşüncede karar kılınca adımlarını hızlandırdı. Bayana yaklaştığı vakit önce bir hayli çekingen davrandı. "Acaba kendisine söz söylesem kızar mı?" Gibilerden düşündü. Fakat nihayet başından şapkasını çıkararak hürmetle söylendi:

— Affedersiniz sayın bayan!..

Kadın hayret içinde döndü. Hatırla önce terslenecek gibi bir hareket de yaptı. Lâkin delikanlı çabuk davranmış ve yüzük banknotu uzatmıştı.

— Sayın bayan!.. Bunu şimdi geçtiniz yolda buldum.. Acaba siz mi düşürdünüz?

Kadın, yüz dolarlık banknota baktı. Gözleri parladı. Sonra çantasını açıp karıştırdı ve nihayet gencin uzattığı parayı alarak:

— Ben düşürmüşüm!.. dedi. Teşekkür ederim!..

Delikanlı hiçbir şey söylemedi. Mahcup mahcup durup yutkundu. Bir şey söylemek istiyor, lâkin dili varmadığı için lisanı haliyle anlatmağa çabalıyordu. Kadın bir an onun yüzüne baktı. Sonra birdenbire tekrar çantasını açarak:

— Şüphesiz, paramı bulup iade ettiğiniz için size bir mükâfat vermem lâzım!.. dedi. Buyurun şu beş doları!..

— Teşekkür ederim bayan!..

Ve mahcup delikanlı beş doları alıp geri dönerken bayan da yoluna devam etti.

Mahcup genç, bir müddet daha yürüdükten sonra birdenbire tekrar yere eğilmişti. Ayağa kalktığı vakit,

yine elinde bir banknot tuttuğu görüldü. İlerisine baktı. Bir adam gidiyordu. Delikanlı hemen o tarafa seğırtti. Biraz sonra adama yetişerek şapkasını çıkarıp saygıyla selâmladı:

— Bayım!.. Affedersiniz bayım!..

Adam homurdanarak geri döndü:

— Ne var?.. Ne istiyorsunuz?

Zaten acele isim de var..

Delikanlı avucundaki beşlik, onluk, ellilik değil.. Yüzük yepyeni banknotu adama uzattı ve:

— Af buyurun!.. dedi. Acaba bunu siz mi düşürdünüz diye sormak istiyecektim de..

— Buna nereden hükmediyorsunuz?

— Şimdi sizin geçtiğiniz yolda buldum. Eğer sizin değilse o başka.. Götürüp polise veririm..

Ve yüzük banknotu cebine atmak ister gibi bir hareket yapınca adam:

— Hele dur bakalım!.. dedi.

Cüzdanını çıkardı. Arandı, tarandı. Nihayet:

— Evet!.. dedi. Benden düşmüş..

Banknotu alıp cüzdanına sokarken delikanlının mahcup mahcup beklediğini görünce:

— Ha.. Herhalde bu necip hareketinizin mükâfatını da istersiniz!.. dedi. Doğrusu sizin gibi seciyeli bir gence mükâfat vermek de bir zevktir hani.. Başkası olsa, bulduğunu cebine atıverirdi..

Ve çıkarıp mahcup gence bir beş dolarlık uzattı:

— Al bunu da afiyetle ye oğlum! Ve gülümseyerek yoluna devam etti..

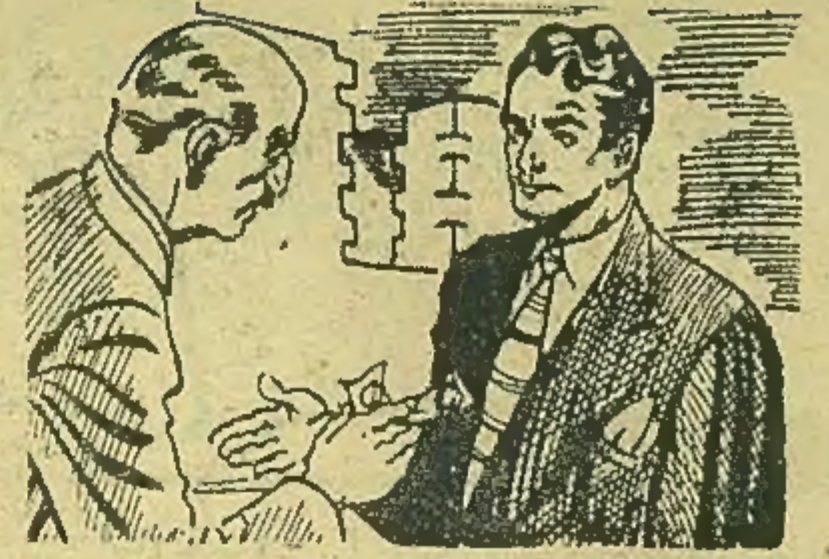
★

Mahcup ve seciyeli delikanlı, biraz ötede bulunan bir meyhaneye girince, تنها bir köşedeki masada içkisini içen yaşlı bir adama yaklaştı. Yaşlı adam acele:

— Kaç tanesini sürdürün? diye sordu.

— Yalnız iki tane baba!.

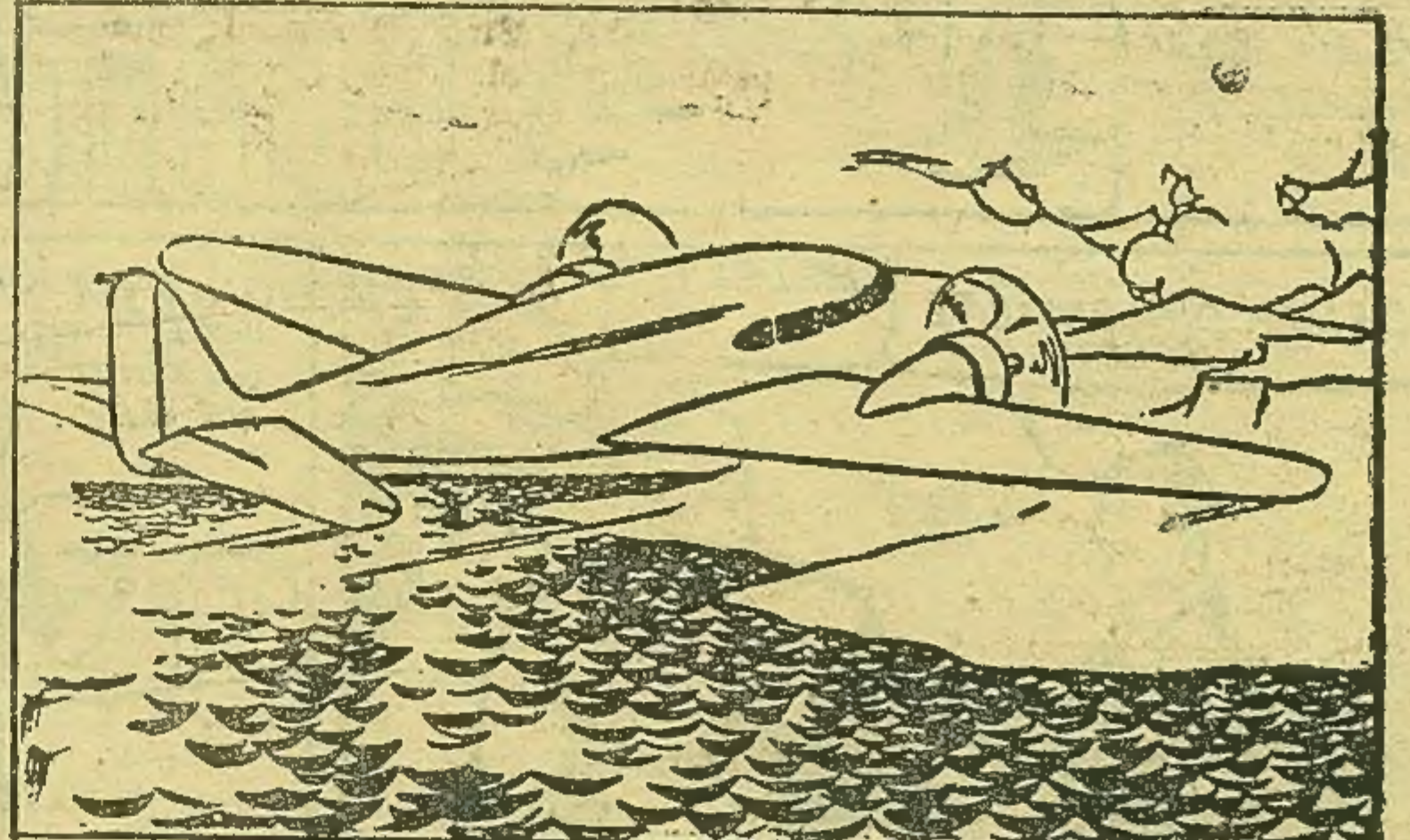
— Haydi oradan beceriksiz herif.. Bugün en aşağı on tane sürmeliydin!.. Diyelim ki doğrudan doğruya yüz dolarlıktır diye bozdurmaktan korkuyorsun.. Ben de yakalanırsız diye vazgeçtim. Fakat böyle-

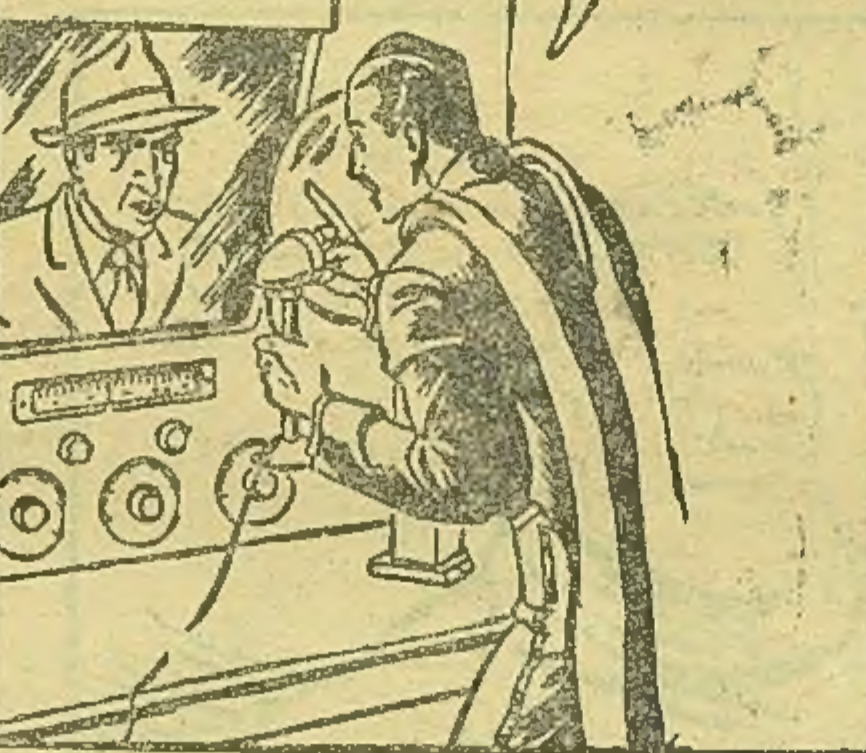
sinde de artık tehlike yok ya. Düşürülmüş bir yüz dolarlığı kim görse "Benimdir!" demez.

— Ama iki tane bulunmuş sahte yüzük sürdürdüm, on dolar namusluk mükâfatı aldım. Yetmez mi?

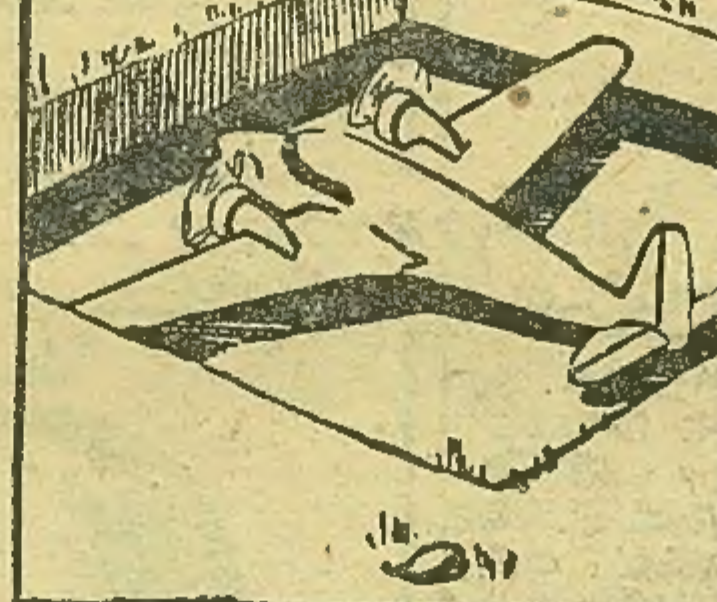
— Ha.. Öyleyse iş başka!.. Ver bakalım şu paraları!..

ŞİMDİ BENİM EMRİNDESİN.. BEN NE DERSEM ONU YAPACAKSIN..

KAZMA DİŞ MANDRAKEYE İTAAT ETTİ. RADYOLA'DA RE EDİLEN HORTLAK TAYYARE İÇİNDE NARDA VE AP TULLAH OLDUĞU HALDE YERE İNDİ.

MANDRAKE NARDA... ÜZÜLME KURTULDUK

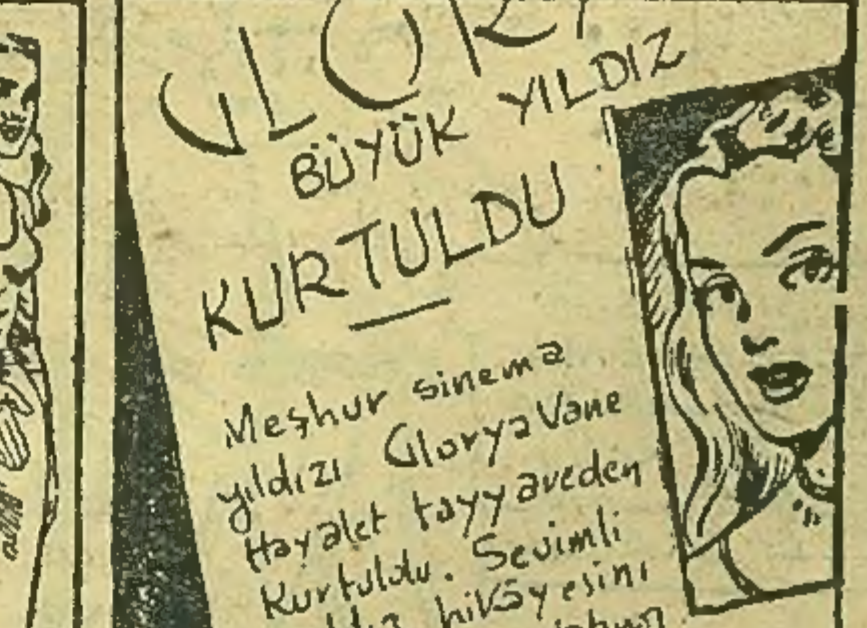
HMMM!! BU DA KİM?

BEN DE SENİN İÇİN ÜZÜNTÜDEN ÖLÜYORDUM..

GLORYANIN KURTULUŞU NU BÜTÜN GAZETELER BÜYÜK HARFLERLE İLÂN ETTİLER.

HAYATIMI SANA BORG LUYUM SENİ ARTIK SINEMALARDA GÖRÜRÜM.

GLORYA'YI KISKANMA BU DALALILIĞINDA BULUNDU. GÜM İÇİN AFFIMI DİLE RİM

NE YAPAYIM GÖK GÜZEL KADINDI.. SENİN KADAR DEĞİL SEVGİLİ NARDA

(4 üncü sayfadan devam)

yı öldürdülerse bile hemen öldürmemişlerdir. Çünkü lavabonun yanında kanlı bir havlu ve lavabonun küvetinde de kanın kızarttığı su duruyordu. Yere de kanlanmış bir süpürge pamuk atmışlardı. Bütün bunlara bakınca, adamın başından yaralanmış olmasının muhtemel olduğunu sanıyorum. Zannımca Akavaya arkadaş saldırıp kafasına vurmuşlar, bayılınca yatağa yatırmışlar. Çünkü yastıkta bir başın bıraktığı çukurluk görülüyordu.

— Peki ama Japona saldırıdaki zaman Feyn neredeydi?

Dallas:

— Orasını bilmem!, dedi. Fakat herhalde o gece bir aralık o odaya gümüş olacaktı...

— Bu gazeteyi başka birisi de bırakmış olamaz mı?

İngiliz, elini tekrar cebine kaldırarak iki sigara izmariti çıkardı.

— Hayır! Ben bu fikri yürütürken sadece gazeteye dayanmıyorum.

Ve izmaritlerin henüz tamamen yanmamış yazılarını göstererek:

— Bak Kant! dedi. Bunlar Amerikan sigarası. Bu izmaritler, yatağın yanındaki tabladaydılar..

Fransız, bu fikre iştirak etmez görünüyordu.

— Canım Avrupalılar arasında Amerikan sigarasına alışmış insanlar yok mu? Bu sigaraları kadının veya hattâ Akavanın içmemiş olduğu ne malûm? Yok Robin bu deliller okadar inandırıcı değil!

Lâkin Dallas kısaca:

— Bu da mı değil?

Diyerek cebinden bir kutu kibrit çıkardı. Bu, Londra otellerinden birinin hususî yaldızlı emayelli kutusuydu. Dallas:

— Şu isim bile insanı inandırmıya yeterdi ama bak!, dedi.

Kutunun içindeki kibritlerin yarısı, alt taraflarından kırılmışlardı. Üstelik kutunun sağ tarafındaki sürtme yeri hiç kullanılmamış olduğu halde sol tarafındaki adamakıllı yıpranmıştı.

(Arkası var)

TECRÜBE

(11 inci sayfadan devam)

bir silâhın kâr etmeyeceğine inancak dereceye geldi.

Nihayet son silâhı da teslim etti:

— Oğlum, mademki bankanın Yalova gezintisi varmış. Sen de git. Bir aralık تنها bir köşede filân bir horozlama yap. Yani besmelesiz, mukaddemesiz sarıver. Bu defa muvaffak olacaksın. Göreyim seni.

Delikanlının çok müthiş bir tokat yiyeceğinden yüzde yüz emindi.

Yalova gezisi yapıldı. Pazartesi günü delikanlı daireye pek yorgun ve halsiz geldi. Gözlerinin içi bayılıyordu. Keskin tahir onun yüzünün kızarklığını tokada hamlederek bayığı memnun kalmıştı.

— Hayrola delikanlı dediğimi yaptın mı?

— Hayır üstad.

— Neden?

— Gezinti sırasında benimki birden baş dönmesi hissetti. Hemen otele götürdüm. Arkadaşlarına kendisi için rahatsız olmamalarını bildirdi.

— Peki sonra?

— Odaya çıktık. Ben hastalığı için endişe ediyordum. Halbu ki..

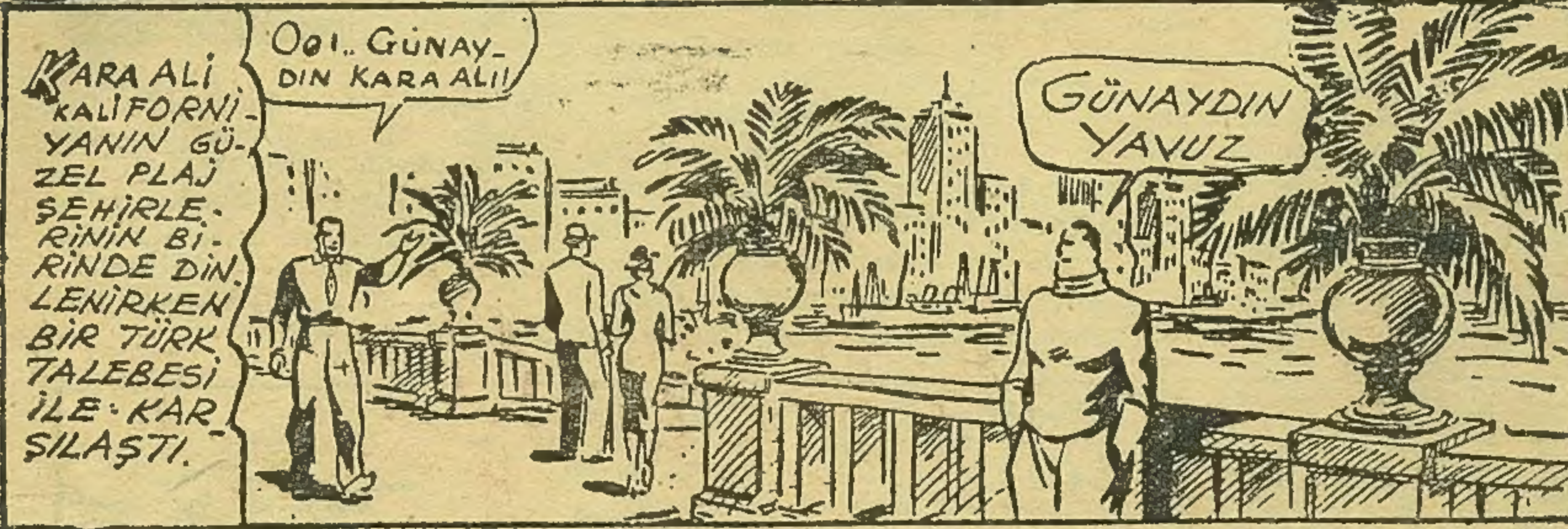
— Eeeeee?

— Horozlamayı o yaptı.

Keskin Tahir elini kalbinin üstüne götürerek bir "Ah!" çekti. Ve olduğu yere bir direk gibi devrildi.

KARA ALI

MİLYONERLER GEMİSİ

GİZLİ VAZİFE!..

ALLEN VE MİŞE-
LİN BİRKAÇ GÜNLERİNİ
TOPLAMA KAMPININ YERİ-
Nİ ÖĞRENMEKLE GEÇİR-
DİLER.

HÜVİYETLERİNİ SORANLARA
INSBRÜK ŞEHRİNDEN OLDUK-
LARINI, BOMBARDIMANDA EV-
LERİ YIKILDIĞINI...

MEMLKET BİR HARABEYE DÖNMÜŞTÜ.
YER YER YIKILMIŞ BİNALAR SEFİL AÇ İHTİYAR-
LAR, KÖR TOPAL İNSANLAR. ŞEHİRLERİN BAŞ-
LICA HALKINI TEŞKİL EDİYORDU.

GİZLİ KAPAKLI SORULAR
İLE TOPLAMA KAMPININ YE-
RİNİ ÖĞRENDİLER. SORU-
YA ÇEKTİKLERİ İNSANLAR
EKSERYA ZARARSIZ KİM-
SELERDİ.

BİR SABAH TOPLAMA KAMPINA
VARDILAR.

ŞİMDİ İŞİN EN GÜÇ
TARAFINA GELDİK
MİŞELİN.. TANRI
YARDIMCINIZ OL-
SUN..

ETRAFLARINA, HARE-
KETLERİNE ÇOK DİK-
KAT EDEREK TOPLAMA
KAMPINA YAKLAŞTI-
LAR.

KAMPA YAKIN BİR YERDE
HARAP BİR KULÜBE BULDU-
LAR. ELLERİNDEN GELDİĞİ
KADAR ONARDILAR.

BU SİĞİNAK BİZİM ÇOK
İŞİMİZE YARAYABI-
LIR.

ALLEN BİR AKŞAM
EVE SURATI ASIK
VE ÜZGÜN GELDİ

KAMPA YENİ BİR SÜ-
BAY GELİYORMUŞ.. ZAVAL-
ZALIMLIĞIYLA MES-
Lİ AN-
HURMUŞ

ASTIĞI ASTIK, KESTİĞİ
KESTİKMİŞ.. KİMSE ONU
TANIMIMYOR. AMA İSMİNİ
HERKES BİLİYOR. BUNU
ONUN YANINA
BIRAKMIYACAM

NE YA-
PACAK-
SIN?

ERTESİ GÜN ALLEN
SABAHTAN AKŞAMA
KADAR BU YENİ GE-
LECEK SUBAYIN
YOLUNU GÖZLEDİ.

BİRDENBİRE OR-
MANDA DEV, GO-
RİL GİBİ BİR İNSAN
İLE KARŞILAŞTI. KAMPA GE-
LECEK SUBAY HERHALDE
BU OLMALIYDI.

VAKİT KAYBETMEDEN
YOLUNU KESTİ

TÜNAYDIN.. SAKIN SİZ
FRANZ BURD OL-
MIYASINIZ..

BURADA HER-
KES SİZDEN
BAHSE-
DİYOR.

DESENE-
GELME-
DEN DİLE
DÜŞTÜK BU-
RADA..

SİZİ KAMP-
TAN BEK-
LİYOR-
LAR..

FRANSIZLARIN
CANINA OKUYA-
CAĞIM. GELİP
GÖRMENİ VE
DERS ALMANI
İSTERİM DELİ-
KANLI..

EH.. HELBET O DA
OLUR BİR GÜN...
SENDEN DE DERS
ALIRIZ

AL YA!
AL...AL...
HAYATTA
ASIL BU
LAZIM.

ARKASI
VAR

NAT PINKERTON

